

శ్రీవ మనశ్రి ంధాలయం
హలస్రాల

వైజ్ఞానికరంగం తో 1811 మన కర్తవ్యం

రచన:

మా - సి - యంగ్

అనువాదం:

కొండేపూడి లక్ష్మీనారాయణ

జా శక్తి ప్రచురణాలయం - బెజవాడ

ప్రచురణ నెంబరు 246

ఎనిమిది అక్షరాలు

ప్రజాశక్తి ప్రెస్, బెజవాడ

కె. 18/సి — 25.11.47

ప్రతులు 2000

33/40
3

మేమన సంఘాత
అలర్రాటు గంభీరం.

కామేద్న:

రచయితలకి, అర్జిస్తులకి, మన విప్లవోద్యమానికి మధ్య వ్యతరీతం
సిన సరియైన సంబంధాన్ని గురించి, మన అభిప్రాయాలను పరస్పరం
తెలుపుకుని చర్చించేందుకే ఈ సమావేశం ఏర్పాటు చేయబడింది. మన
విప్లవ సారస్వతాన్ని, కళలనీ అభివృద్ధిపరచడానికి, మన ఇతర విప్లవ
కార్యకలాపాలకి ప్రోద్బలమిచ్చే నిమిత్తం వాటిని సమీకరించడానికి చేసే
ప్రయత్నాలలో ఇది ఒకటి. దీనిద్వారా మన జాతికి శతృవులైనవారిని
ఓడించగలం. మన జాతి విముక్తిని సాధించగలం.

చైనా విముక్తికోసం మనం జరిపే పోరాటంలో అనేక రంగా
లున్నాయి. వాటిలో వైజ్ఞానిక రంగం, మిలిటరీ రంగం చాల ప్రధాన
మైనవి. ముఖ్యంగా శతృవును ఓడించడమనేది, తుపాకి చేబట్టిన సైని
కులమీద ఆధారపడివుంటుంది. కాని, సంపూర్ణవిజయానికి సైన్యం
ఒకటే చాలదు. తుపాకులతో పోరాడే సైన్యానికి తోడుగా ఒక ప్రత్యేక
వైజ్ఞానిక సైన్యం (కల్చరల్ సైన్యం) కూడా కావాలి. మనలో ఐక్య
తను సమకూర్చడానికి, శతృవును ఓడించడానికి ఈ కల్చరల్ దళాలు
తప్పవని అవుతాయి.

1919 మే 4 తేదీని ప్రారంభమైన ఉద్యమం చైనాలో ఒక
వైజ్ఞానిక సైన్యాన్ని సృష్టించింది. చైనా విప్లవానికి ఈ సైన్యం చాలా
తోడ్పడింది. సామ్రాజ్యవాదులు దండయాత్ర చేసి చైనా మీదరుద్దిన
పూడల్, బావిసవిజ్ఞాన ప్రభావాన్ని ఈ సైన్యం క్రమక్రమంగా తొలగించింది.
ఈరోజున ఆ విప్లవ వ్యతిరేకులు ఏస్థితిలో పడ్డారంటే, మన ఈనూతన
విజ్ఞానాన్ని కేవలం సంఖ్యాబలంతో తప్పితే నాణ్యమైన రచనలతో
ఎదుర్కోలేక పోతున్నారు. ఇంకా విపులంగా చెప్పాలంటే, వాళ్ళకి
చేతివిండా డబ్బువుంది. కనక, మంచిది ఒకటి లేక పోయినా ఎక్కువ
సారస్వతాన్ని, కళారూపాలను మాత్రం తయారుచేసి వదేస్తారు.

మే 4 ఉద్యమం ఆరంభం అయిననాటినుంచి, మన వైజ్ఞానిక రంగంలో సారస్వతం, కళారూపాలు అనే రెండు ముఖ్యమైనకాఖలు ఏర్పడ్డాయి. ఈ రెండు కాఖలు తమకృషివల్ల తగినంత గౌరవస్థానాన్ని కూడా పొందగలిగాయి. సారస్వతంలోను, కళలలోను బయలుదేరిన విప్లవోద్యమం ముఖ్యంగా అంతర్మధ్యకాలంలో (1927-37 ల మధ్య) ఎక్కువ అభివృద్ధిపొందింది. కాని, ఈ వైజ్ఞానిక ఉద్యమం, రెడార్క్ సాగించిన మిలిటరీ కార్యక్రమం, ఒకే దృష్టితో నడిపినప్పటికీ, ఈ రెండింటికీ మధ్య దగ్గరసంబంధం లేకుండా దేనికది విడివిడిగానే వుండి పోరాటం సాగించాయి.

మొట్టమొదట, విప్లవవ్యతిరేకులు ఈ రెండు సోదరవైన్యాలనూ కలవనియ్యకుండా వేరుచేసి వుంచారు. (ఎర్రవైన్యం కియాంగ్సి రాష్ట్ర ములో చుట్టుముట్టబడింది. వైజ్ఞానికరంగంలో పనిచేసే వర్కర్లు రెడార్క్తో సంబంధం లేకుండా షాంఘైలోను, పీపింగులోను వేరుచేసివుంచబడ్డారు.) ఆ తరువాత జపాను దురాక్రమణను ప్రతిఘటించడానికి సలిపిన యుద్ధం ఒకమంచి అవకాశాన్నిచ్చింది. విప్లవరచయితలను, ఆర్టిస్టులను యెనాన్ కి, ఇతర ప్రజాస్వామిక కేంద్రాలకీ వంపగలిగాం. కాని అంత మాత్రముచేతే ఈ వైజ్ఞానికదళాలు ప్రజావుద్యమంతో సమ్మిళితమయ్యా యనటానికి వీలులేదు. మనమింకా విప్లవకార్యక్రమాలను అభివృద్ధిచేసుకోవాలి. ఏదోవిధంగా ఈ వైజ్ఞానిక దళాల నన్నిటినీ ఒకదానికొకటి సన్నిహితసంబంధం కలవిగా తయరుచేయాలి.

మన విప్లవకార్యక్రమంలో కళలు ఒక భాగంగా వుండాలి. అయినప్పుడే మనం మన ప్రజల్ని ఐక్యపర్చగలం. వారి విజ్ఞానాన్ని పెంపొందించగలం. మన శత్రువుల్ని ఎదుర్కోగలం. సవాలుచేసి అతని ఆయుధాల్ని విరువయోగంగా చేయగలం. ప్రజలంతా ఒకే ఆశయంతో శత్రువుతో పోరాడేందుకు సహాయపడగలం. ఈ ఆశయసాధనలో మనం అనేక సమన్యల్ని పరిష్కరించవలసివుంది. మనస్థాన మెక్కడ? మన దృక్పథమేమిటి? మన ప్రేక్షకులెవరు? మన విజ్ఞానాన్ని పెంపొందించుకోవటం ఎలాగ? అనే ప్రశ్నలు మనల నెదుర్కొంటాయి.

మన స్థానమెక్కడ ?

కార్మికవర్గం పజ్జెన, ప్రజాసామాన్యం పజ్జెన మనం విలబడతాం. కమ్యూనిస్టుపార్టీ సభ్యులయినవారు, పార్టీ అభిమానులు తీసుకోవలసిన స్థానం అదే. పార్టీ సిద్ధాంతంనూ, పార్టీ వాదనలనూ దృష్టిలో పెట్టుకుంటే మన ధర్మమదే. కానీ దురదృష్టవశాత్తు నేడు చాలామంది రచయితలకూ, కళాకారులకూ ఈ దృక్పథం లేదు చాలామంది కామ్రేడ్స్ కు కూడా ఈ రంగంలో తామెటు నిలబడాలో తెలియదని నే ననుకుంటాను.

మన దృక్పథం యేమిటి ?

మన స్థానమెక్కడనే సమస్యతోపాటు వివిధ ప్రత్యేకపరిస్థితులలో మనం అవలంబించవలసిన దృక్పథం ఏమిటనే సమస్యకూడా వస్తుంది. ఉదాహరణకు దేనినయినా ఎప్పుడు పొగడాలి, ఎప్పుడు తెగడాలి? ఇది దృక్పథానికి సంబంధించిన ప్రశ్న. ఈ రెండూ అవసరమనే అంటాను. కానీ ఏదీచెయ్యాలి అనేది ఆయాపరిస్థితులనుబట్టి, విషయాన్నిబట్టి వుంటుంది. మనకి మూడురకాల మనుష్యులున్నారు : (1) మన శత్రువులు (2) మనమిత్రులు (3) మనం (మనం అంటే కార్మికవర్గమూ, దాని ప్రధమశ్రేణియైన కమ్యూనిస్టుపార్టీ) ఈ మూడురకాల మనుష్యుల పట్ల మూడు రకాలయిన దృక్పథాలను మనం అవలంబించవలసి వుంటుంది.

మన శత్రువుల విషయం తీసుకుందాం. (శత్రువులంటే జపాను వారు, పాకిస్థానులు, ఇంకా ప్రజాశత్రువులైన ఇతరులూ.) వీరివి మనం పొగడాలా? ఎన్నటికీ కాదు. వీరంతా మానవ నాగరికతకే శత్రువులు. గనుక వారిని పొగడవలసిన అవసరం రానేరాదు. పెక్కికల్ గా చూస్తే వాళ్ళకి మనకంటే ఎక్కువ బలమే వుండవచ్చు. వాళ్ళకి మంచి తుపాకు లుండవచ్చు. మంచి ఫిరంగు లుండవచ్చు. ఇంకా అనేక ఆయుధాలుండవచ్చు. కానీ అవి ఎంత మంచి ఆయుధాలైనా వాళ్ళ చేతుల్లోవుంటే విప్లవ వ్యతిరేకశక్తులే అవుతాయిగాని మరోటికాదు. మనకి అన్నీ ఆయుధాలలేవు. మనం చేయవలసిన పనులల్లా వాళ్ళ చేతుల్లోనుంచి వాటిని లాగి వాళ్ళకి ఎదురుతిప్పడమే. అదే సమయంలో

మన వైజ్ఞానిక సైన్యంకూడా ఒక కర్తవ్యాన్ని నెరవేర్చవలసి వుంది. శతృవు చేసే ఆత్మాచారాల్ని, దుర్మార్గచర్యల్ని ఎప్పటికప్పుడు బయట పెట్టుతూ వుండాలి. వాడి పరాజయం ఎలా తద్యమో ప్రజలకు విశదీ కరించాలి. అభివృద్ధికరకర్తుల కన్నిటికీ ప్రోద్బలమివ్వాలి. సత్వర విజయంకోసం ప్రజలంతా ఒకే హృదయంతో, ఒకే ఆశయంతో పోరాడేటట్లు చేయాలి.

ఇక మన మిత్రుల విషయం : వీరిపట్ల మన దృక్పథం ఎంత సేపూ వారిని ఐక్యపర్చేదిగాను, విమర్శలద్వారా వారి తప్పులను సరి దిద్దేదిగానూ వుండాలి. శతృవును ప్రతిఘటించే వారి చర్యలను బల పర్చాలి. వారు సాధించిన ఘనకార్యాలను అభినందించాలి. అలా అవి వారిలో కొందరు కమ్యూనిస్టు వ్యతిరేక, ప్రజా వ్యతిరేక పద్ధతుల నవలం బిస్తే పూర్వకోవాలని కాదు. అలాంటి చర్యలను ఖండించాలి. వారు రోజు రోజుకూ విప్లవ వ్యతిరేక మార్గానికి ఎలా దిగజారుతున్నారో స్పష్టం చేస్తూ వుండాలి.

పోతే ఇక మన కార్మికవర్గమూ దాని పోరాటం వున్నాయి. దానితోపాటు ప్రజాసైన్యమైన రెడార్మీ, మనపార్టీ వున్నాయి. సహజంగా వీటిపట్ల మన దృక్పథం వాటిని పొగిడేదిగా వుంటుంది. అయితే వీరిలో పౌరపాట్లు వుండవాలంటారు. వుంటాయి. దీనికీకారణం కార్మికవర్గంలో కూడా పెట్టి బూర్జువా స్వభావం కలిగిన వ్యక్తులు చాలమంది వున్నారు. వీరు, కొందరు రైతులూ ఇంకా వెనకబడి వుంటారు. తమ ఆలోచన నలలో పెట్టి బూర్జువా దోరణులను కలిగి వుంటారు. మన పోరాటం మీదవున్న భారాలలో ఇదికూడా ఒకటి. దీనిని మనం తొలగించుకోవాలి. క్రమక్రమంగా వారిని విజ్ఞానవంతులను చేయాలి. వారంతట వారు త్వర త్వరగా అభివృద్ధిచెందడానికి వారిపైనున్న ఈ భారాన్ని తొలగించు కోడంలో వారికి మనం సంపూర్ణంగా తోడ్పడాలి. ఇప్పటికే మన పోరాటాలు వారిలో మార్పును తీసుకువస్తున్నాయి. వారు తమ భావాలను మెల్లగా మార్చుకోడానికి మొదలు పెట్టారు. మన రచయితలూ, కళా కారులూ ఈ మార్పును తమ తమ రచనల్లోను ప్రదర్శనలలోను చిత్రిం చాలి. అంతేకాని వాటికి దూరంగా ప్రేక్షకులలాగ కూర్చోని చూస్తూ

వారి పొరపాట్లను పట్టుకుని ఎగతాళిచేస్తూ వుండకూడదు. ప్రజలలో వచ్చే అభివృద్ధిని చక్కగా వర్ణించడంవ్వారా ప్రజాసామాన్యంలో ఐక్యతను విరిమించడానికి తోడ్పడాలి. అటువంటి వర్ణనలు ప్రజలనింకా ముందడుగు వేయించుతాయి. విప్లవపోరాటంలోకి ఎక్కువమందిని తీసుకువస్తాయి. వారిలోవుండే అజ్ఞానాన్ని తొలగిస్తాయి. ప్రజలలో అణగివుండే విప్లవ శక్తిని రేకెత్తించుతాయి.

మన ప్రేక్షకులెవరు ?

దీనిలో, మనం సృష్టించే సారస్వతం, కళారూపాలు ఎవరికోసం అనే ప్రశ్న ఇమిడివుంది. ఈసమస్య, వేరు వేరు ప్రదేశాలలో వేరు వేరు విధాలుగా వుంటుంది. షాన్-కాన్-వింగ్ సరిహద్దుప్రాంతంలోను, మన ప్రజాస్వామ్య ప్రదేశాల్లోను, మధ్యచైనాలోను ఒక విధంగా వుంటుంది. కొమింటాంగ్ ప్రాంతంలోను, యుద్ధానికి పూర్వపు షాంఘైలోను మరో విధంగా వుంటుంది. షాంఘైలో యుద్ధానికి పూర్వకాలంలో సారస్వతం చదివేవారు ఎక్కువగా విద్యార్థులు, ఉద్యోగులు, యజమానులుగాను వుండేవారు. యుద్ధం ఆరంభమైనప్పటినుంచీ కొమింటాంగ్ ప్రాంతంలో పత్రికలు, పుస్తకాలు చదివేవారి సంఖ్య పెరిగింది. సంఖ్య పెరిగినా చదివేవారుమాత్రం ఇంకా, పైన చెప్పిన తరగతులవారుగానే వుండిపోయారు. ఈ పరిస్థితి ఎందుకు సంభవించిందంటే. కొమింటాంగు ప్రభుత్వం కార్మికుల్ని, రైతుల్ని, పైనికుల్ని విప్లవకరసారస్వతంనుంచి, కళలనుంచీ దూరంగా వుంచింది.

మన ప్రాంతాలలోని పరిస్థితులు పైవాటికి పూర్తిగా వ్యతిరేకం. మన ప్రాంతంలో మన పార్టీసభ్యులు ప్రభుత్వ ఉద్యోగులతోపాటే. కార్మికులు, కర్షకులు, పైనికులు అండరూ సమంగా మన విప్లవ సారస్వతాన్ని, కళారూపాలను చదివి, చూచి ఆనందించుతారు. మన ప్రాంతాలలోకూడా విద్యార్థులున్నారు. కాని వారు పాఠశాలకాదు. వారిలో కొందరు ఇదివరకే మన పార్టీలోకి వచ్చినవారైనా అయివున్నారు. రేడా ముందు ముందు పార్టీలోకి వచ్చేవారుగానైనా వున్నారు. అన్నిరకాల పార్టీ అభిమానులూ, సైన్యంలో వుండే అందరు పైనికులూ, కర్మాగారాల్లో పనిచేసే కార్మికులు, గ్రామాల్లోని రైతులు ఒకరేమిటి మన

ప్రాంతంలో వుండేవారందరూ మన సారస్వతాన్ని, పత్రికలను చదవాలని ఉవ్విళ్ళూరుతూవుంటారు. చదవలేనివారు మన నాటకాలను, సినిమాలను ఇతర కళారూపాలను చూడాలని, తాముకూడా అలా పాడాలని కోరుతూవుంటారు. అలాంటి ప్రజలకోసమే మన సారస్వతాన్ని కళలను సృష్టిస్తాం.

పార్టీ అభిమానులంటే జనాభాలో ఏదో కొద్దిభాగం మాత్రమే వుంటారని అనుకోవద్దు. కొమింటాంగ్ ప్రాంతంలో ప్రచురింపబడే ఏ పుస్తకంకంటే కూడా మన ప్రాంతంలో మన పుస్తకాలు చదివే వారి సంఖ్య ఎప్పుడూ ఎక్కువగానే వుంటుంది. ఉదాహరణ కావాలంటే కొమింటాంగ్లో ప్రకటింపబడే పుస్తకం ఏదీ 2 వేల కాపీలకు మించదు. ఒక్కొక్క పుస్తకం మూడు ముద్రణలు జరిగిందని అనుకున్నా మొత్తం 6 వేల కాపీలకంటే ఎక్కువకాదు. ఇక మన ప్రాంతంలో పరిస్థితి చూద్దాం. ఒక్క యెనాన్లోనే ఏపుస్తకం ఆచువేసినా 10 వేల కాపీలకు తక్కువపడదు. అదీగాక, మన పార్టీలోని వారంతా విప్లవ కార్య కలాపాల్లో అనుభవం వున్నవారూ, అష్టకష్టాలువడి కాకటతీరిన వారూను, వారు మనదేశం అన్ని ప్రాంతాలనుంచీ ఇక్కడికి వస్తూ వుంటారు. తిరిగి తమతమ ప్రాంతాలకు పోతూ వుంటారు. అందుచేత వీరి విజ్ఞానాన్ని పెంపొందింప జేయడమనేది చాలా ముఖ్యమైన కర్తవ్యం. అకర్తవ్యాన్ని మన వైజ్ఞానికరంగంలో పనిచేసే పర్కర్లు ఎంతోచక్కగా నెరవేర్చవలసి వుంది.

మనం సృష్టించే కళలు కార్మికులకోసం, కర్షకులకోసం, సైనికులకోసం మన అభిమానులకోసం కనుక, వారిని అర్థంచేసుకోడం, విషయాలను వారికి ఎలా చెప్పాలి అనే సమస్య ఎదుర్కుంటుంది. దీనిని పరిష్కరించడానికి, గ్రామాలలోను, ప్యాక్టరీలలోను, 8 వ, 4 వ కమ్యూనిస్టు సైన్యాలలోను మన పార్టీసభ్యులూ, ప్రభుత్వశాఖలు ఎంతో పనిచేయవలసివుంది. దీనివల్ల అన్నిరకాల ప్రజలను అర్థంచేసుకోగలుగతాం.

ఈ సందర్భంలో మన రచయితల్ని కళాకారుల్ని ఒక ప్రశ్న అడుగుతాను. పై కర్తవ్యాన్ని నెరవేర్చడానికి ఇంతవరకు మీరు చేసిన డేమిటి? ఈ ప్రజలతోను, ప్రేక్షకులతోను మీకు పరిచయంలేదని

నేనంటాను. మీరు వారిని అర్థంచేసుకోదలెదు. మీరు రణరంగంలేని వీరులు. మీరు సృష్టించే పాత్రలతోగాని, మీరు చిత్రించే పరిస్థితులు నన్నివేళలతోగాని, కనీసం ఇవన్నీ మీరు ఎవరికోసమైతే తయారు చేస్తున్నారో ఆ ప్రజలతోగాని మీకు ఏమీ పరిచయంలేదు.

మొట్టమొదట మీరు ప్రజలభాషను అర్థం చేసుకోవాలి. మీరు మీ రచనలలో ఎంతసేపూ విద్యావంతుల హెచ్చుస్థాయి భాషను వాడుతారు. ప్రజలు పయోగించే సామాన్యభాషకీ మీరు రాసేదానికి ఎక్కడా లంగరు అందదు.

మన కామ్రేడ్స్ చాలామంది కళలను ఎక్కువ ప్రచారం చేయాలి అని అంటూ వుండడం నేను విన్నాను. అయితే ఈ ప్రచారం చేయడమంటే ఏమిటి? దీని అర్థం, ఆయా కళారూపాలను ప్రదర్శించేవారి భావాలు, ఉద్దేశాలు వాటిని చూచే కార్మిక కర్షకులయొక్క, సైనికులయొక్క, ప్రజాసామాన్యంయొక్క భావాలతోను, ఉద్దేశాలతోను సమ్మిళితం కావాలి. ఈ ఐక్యతను సాధించడంకోసం, ముందు మనం, ప్రజల భాషను అర్థం చేసుకోవడానికి పూనుకోవాలి. ప్రజల భాష ఏమిటో మనకి తెలియకుండా మనం వారితో సారస్వతాన్ని గురించి కళలను గురించి మాట్లాడేదేమిటి?

మిమ్మల్ని “రణరంగం లేని వీరులు” అని అంటున్నా నంటే దాని ఉద్దేశం ఇది. మీ సిద్ధాంతాలను ప్రజాసామాన్యం అర్థంచేసుకోలేదు. పెద్ద రచయితలమనీ, పెద్ద కళాకారులమనీ మీ గొప్పతనాన్ని నిరూపించుకొని వీరుల్లాగా చలామణీ అవుదామని మీ సారస్వతాన్ని, కళలను మీ భావాలను ఎంత ఎక్కువగా ప్రజలలో అమ్ముకోడానికి ప్రయత్నిస్తారో, అంత యెక్కువగాను ప్రజలు వాటిని విరాకరిస్తారు. మిమ్మల్ని ప్రజలర్థం చేసుకోవాలంటే, మీరు ప్రజలలో ఒక భాగంగా కలిసిపోవాలంటే మీ రా పద్ధతుల్ని మార్చుకోవాలి. మూసలో కరిగే లోహంలాగా ఎంతో కష్టతరమైన, సుదీర్ఘమైన పద్ధతిలో మార్పుచెంది నిగ్గు లేలడానికి మీరు తయారుకావాలి. మీ రా నిశ్చయానికి రావాలి.

ఈ సందర్భంలో నా అనుభవాన్ని ఒకదాన్ని మీకు చూపుతాను. ప్రజలపట్ల మీ భావాల్ని మార్చుకోవడమంటే ఏమిటో మీకు తెలుస్తుంది.

నేను చదువుకునే రోజుల్లో విద్యార్థులకుండే అలవాటే కొన్ని నాకూ అబ్బాయి. శరీరకష్టం చేయడమంటే నాకు అసహ్యంగా వుండేది. నా సామాను నేను భుజింమీద పెట్టుకొని మోసుకెళ్ళడమంటే నాకెంతో సిగ్గుగా వుండేది.

అందులోనూ తోటి విద్యార్థులముందు ఆ పని చేయడమంటే తలకొట్టేసి నట్లవిపించేది. ఆరోజుల్లో విద్యావంతులైనవారే ప్రపంచంలో అందరిలోకి పరిశుభ్రమైనవారని నేను అనుకునేవాడిని. రైతులు, కూలీలు, సైనికులు వీరంరా వట్టి షడ్డిమనుషులని ఏహ్యభావంతో వుండేవాణ్ని. వా కెప్పుడైనా బట్టలు లేకపోతే ఈ చదువుకునేవాళ్ళదగ్గరే ఎరువుతెచ్చుకునేవాడిని గాని రైతుకూలీలవద్దా, సైనికులవద్దా ఎప్పుడూ తెచ్చుకునేవాడిని కాను. అప్పుడు నా దృష్టిలో చదువుకున్నవారి బట్టలే చాలా పరిశుభ్రమైనవిగాను మిగతావారివన్నీ మురికిగుడ్డలుగాను కనిపించేవి.

విప్లవానంతరం రైతులతోనూ, కూలీలతోనూ, సైనికులతోనూ, కలిసి జీవించాను. క్రమంగా వారిని అర్థం చేసుకోగలిగాను. వారుకూడా నేను బూర్జువాబడులలో నేర్చుకొన్న బూర్జువా. పెటీబూర్జువా లక్షణాలను నాలోనుంచి క్రమంగా తొలగించారు. ఈ అనుభవం అయిన తరువాత ఈ చదువుకున్న విద్యావంతుల్ని. కార్మికులతోనూ, కర్షకులతోనూ, సైనికులతోనూ పోల్చిచూస్తే, నాకు చదువుకున్న వాళ్ళల్లోనే ఎక్కువ మురికితనం కనిపించింది. వారి తలకాయల్లోనే, కాదు వారి ఒంటిమీద కూడా చాలా మురికివుంది. ప్రపంచంలోకల్లా పరిశుభ్రమైన మానవులెవరంటే కార్మిక కర్షకులేనని చెబుతాను. వారి చేతులు మురికిగావుంటే వుండవచ్చు. వారి కాళ్ళవిండా పేడవుంటే వుండవచ్చు అయినప్పటికీ బూర్జువావర్గంకంటేను, పెటీబూర్జువావర్గంకంటేను వారే పరిశుభ్రమైనవారు. భావాలను మార్చుకోవడమంటే వా వుద్దేశమిదే. ఒక వర్గంనుంచి యింకోవర్గంలోకి మార్పుచెందడమే.

మన వైజ్ఞానికరంగంలో పనిచేసేవర్కర్లు ఈ మేధావులవర్గంలో నుండి వచ్చినవారెవరైనా వుంటే వారు పైన చెప్పిన విధంగా తమ భావాలను, ఆలోచనలను మార్చుకోవాలి. ప్రజాసామాన్యం వారి రచనల్ని, ప్రదర్శనల్ని ఆహ్వానింపటానికిముందు వారిలో ఈ పరివర్తన రావాలి.

ఈ మార్పు రావితే ఈ రచయితలు, కళాకారులు, ఎంత తల్లక్రిందులైనా వారి భావాలు ప్రజల్లోకి చొచ్చుకొనిపోలేవు.

మన విజ్ఞానాన్ని పెంపొందించుకోవడం ఎలాగ ?

దీనిలో నావుద్దేశం మార్క్సిజం - లెనినిజం నేర్చుకోవడం. ఆవిజ్ఞానంతో సమాజాన్ని గురించి పరిశోధనలు సాగించడం. విప్లవ రచయితలు కావాలనేవారు, ముఖ్యంగా కమ్యూనిస్టుపార్టీ రచయితలు కావాలనేవారు మార్క్సు - లెనిన్ సిద్ధాంతాలను వంటబట్టించుకోవాలి. కానీ నేడు మన కామ్రేడ్లు చాలామందికి మార్క్సిజం - లెనినిజం యొక్క ప్రధానసూత్రాలే తెలియవు. ఉదాహరణకి మార్క్సిస్టు - లెనినిస్టు దృక్పథంలో బాహ్య పరిస్థితులే మన భావాలను నిర్ణయిస్తాయి. అందుచేత మనవర్గ పోరాటంయొక్క, జాతీయ పోరాటంయొక్క స్థితిగతులే మన భావాల్ని నిర్ణయిస్తాయి. కానీ మన కామ్రేడ్లు చాలామంది ఈసూత్రాల్ని తల్లక్రిందులు చేస్తారు. ప్రతిసంఘటనకీ వెనుక వుండి ప్రోత్సాహమిచ్చే శక్తి ప్రేమయేనని వారంటారు. ఈవర్గసమాజంలో ప్రేమంటే ఎవరో ఒక వర్గాన్ని ప్రేమించటంతప్ప మరొకటికాదు. కానీ చాలామంది కామ్రేడ్లు అభిప్రాయం ప్రేమకి వర్గ విభేదాలు లేవు అని. అంటే వారి వుద్దేశంలో ఈప్రేమ అన్నిటికీ అతీతమైనదని. ఇలాగే వారిభాషలో యింకాకొన్ని సర్వాతీతములైనవని వాదించడే పదాలున్నాయి. అవి సర్వాతీతమైన ప్రేమ, సర్వాతీతమైన స్వాతంత్ర్యం, సర్వాతీతమైన సత్యం, సర్వాతీతమైన మానవస్వభావం అనేవి. దీనివిబట్టి చూస్తే బూర్జువా సిద్ధాంతాల ప్రభావం మన కామ్రేడ్లుమీద ఎంతఎక్కువగా వుందో తోడ పడుతుంది.

ఇప్పుడు మనం మన ఐర్రలలోనుంచి ఈ బూర్జువా భావాల్ని పూర్తిగా తొలగించుకోవాలి. మార్క్సిజం-లెనినిజం అవగాహన చేసుకోవాలి.

కల్చరల్ రంగంలో పనిచేసే వారంతా కొత్తకొత్త రూపాలనూ కొత్తకొత్త రచనలనూ సృష్టించేవిధానాలనుగూర్చి ఎక్కువ కృషి చేయాలని అనేమాట విజమే. కానీ మార్క్సిజం-లెనినిజం విప్లవ వాదులందరూ నేర్చుకోవలసిన విషయం. అలాంటప్పుడు పారవ్యతరంగం

లోనూ. వైజ్ఞానిక రంగంలోను పనిచేసే వారంతా దానిని అధ్యయనం చేయవలసిన వారే అవుతారు. దీనికితోడు రచయితలు, కళాకారులయిన మీరంతా నమాజాన్ని గురించి బాగా పరిశోధనలు చేయాలి అంటే సమాజంలోవున్న వర్గాలేమిటి? వాటి పరస్పర సంబంధాలేమిటి? ప్రతి వర్గంలోను వున్న వ్యక్తుల స్థితిగతులేమిటి? వారి ఆలోచనలేమిటి? అనే విషయాలన్నీ పరిశీలించాలి. ఈ విషయాలను అర్థంచేసుకోవడం వ్యాసానే మన సారస్వతం - కళలు ఒక నిజమైన స్వరూపాన్ని పొందుతాయి, ఒక సరియైన దృక్పథాన్నిస్తాయి.

వైజ్ఞానిక రంగంలో అనుసరించవలసిన కార్యక్రమం

మనం ఏదైనా విషయాన్ని తీసుకునేటప్పుడు దాని యదార్థ పరిస్థితి ఏమిటో అక్కడనుంచి ప్రారంభించాలిగాని, దానిని గూర్చిన విర్వచనాన్నుంచికాదు. అందుచేత సారస్వతాన్ని కళలను తీసుకుని, అవి నేటి మన వైజ్ఞానికరంగంలో ఏ కార్యక్రమాన్ని, అనుసరించాలో నిర్ణయించడానికి, పుస్తకాలలో వుండే విర్వచనాలను కొంతబద్ధగా తీసుకుంటే అది తప్పుమార్గం. మనం మార్క్సిస్టులం. మనలాంటివారందరికీ మార్క్సు ఏనాడో ఈ విషయమై హెచ్చరిక చేశాడు. విర్వచనాలపై ఆధారపడి కాకుండా, వున్న పరిస్థితిపైనే ఆధారపడి నమస్కల్పి పరిష్కరించడానికి పూనుకోవాలని చెప్పాడు. సరియైన పాలిసీని, కార్యక్రమాన్ని నిర్ణయించడానికి అది ఒక్కటే మార్గం. ఇప్పుడు వైజ్ఞానిక రంగంలోకూడా మనం అదే దృక్పథంతో బయలుదేరాలి.

అయితే నేటి పరిస్థితి ఏమిటి? మన దేశం జపానుకు వ్యతిరేకముగా 5 ఏళ్ళనుంచి పోరాడుతోంది. ప్రపంచ ఫాసిస్టు వ్యతిరేకత క్తులు పురోగమిస్తున్నాయి. మన దేశంలోని పెద్దపెద్ద జమీందార్లు, బూర్జువా వర్గం ఈ ఫాసిస్టువ్యతిరేకపోరాటంలో అంటిముట్టనట్టుగా వుంటున్నారు. అంతరంగికవ్యవహారాలలో చూద్దామా అంటే ప్రజలమీద విరంకుత విధానాన్ని అవలంబిస్తున్నారు. మరోవక్కా 1919 మే 4 వ తేదీనుంచి విర్మింపబడిన విప్లవకర వైజ్ఞానికోద్యమం ఒక కొత్త సాంప్రదాయాన్ని నెలకొల్పింది. (కొన్ని లోట్లు, పొరపాట్లు వున్నప్పటికీ ఈ 23 ఏళ్ళలోను కల్చరల్ ఉద్యమం మన విప్లవోద్యమానికి ఎంతో తోడ్పడింది.) 8 వ,

4 వ కమ్యూనిస్టుపైన్యాలు చాలాచోట్ల ప్రజాస్వామిక కేంద్రాలను ఏర్పడి
చాయి. ఎంతోమంది కల్చరల్ వర్కర్లు ఆ ప్రదేశాలకు వెళ్ళి పనిచేస్తు
న్నారు. మనప్రాంతాలలో పనిచేసే వైజ్ఞానిక దళాలకి, కొమింటాంగ్
ప్రాంతంలో పనిచేసే దళాలకిచాలాతేడావుంది. మనప్రాంతాలలో వుండే
వైజ్ఞానిక వర్కర్లు మొదటినుంచి ఈ సమస్యల్ని గురించి పరిశీలించు
తూనే పనిచేస్తున్నారు. నేటి చైనా పరిస్థితు లివి.

కల్చరల్ రంగంలోని ఈ పరిస్థితిని ఆధారంగా తీసుకొని మన
సమస్యలను గురించి ఆలోచించాలి. అప్పుడుకూడా ఈ సమస్యలన్నిటి
లోనూ ప్రధానమైనది కీలకమయినదీ ఏమిటో మనం విర్ణయించుకోవాలి.
నా అభిప్రాయంలో అలాంటి సమస్య ముఖ్యంగా ప్రజాసామాన్యానికి
ఉపకరించేదిగా ఉండాలి. ప్రజలకోసం ఎలా పని చేయాలో తెలుసుకనే
దిగా వుండాలి. ఈ సమస్య కనక పరిష్కరింపబడక పోయినా, లేదా
అనంపూర్ణంగా పరిష్కరింపబడినా వైజ్ఞానిక రంగంలో పనిచేసే మన
వర్కర్లకు వారి నెదుర్కొనే పరిస్థితులతోను, వారి వార్యకలాపాల్లోను
ఒక పొందిక వుండకుండా పోతుంది. వారికి ఆంతరంగికంగాను, బైటి
ప్రపంచంలోనుకూడా అనేక స్పర్థలు దియబడేరుతాయి.

కళలు, సారస్వతం ఎవరికోసం ?

మనలనెదుర్కొనే మొట్టమొదటి సమస్య, మనం సృష్టించే సార
స్వతం, కళలు, ఎవరికోసం ? అనేది.

మన క్రిందవున్న ప్రజాస్వామిక ప్రాంతంలో మన వైజ్ఞానిక
దళాలు ఈ సమస్యను పరిష్కరించేసినట్లుగా కనబడవచ్చు. కాని విజా
నికి ఇంకా అది జరగలేదు.

దీని విషయమై మన కామ్రేడ్స్లోనే చాలామంది ఒక స్పష్ట
మైన మార్గం ఏమిటో తెలుసుకోలేదు, అందుచేతనే మనవాళ్ళు తమ
తమ రచనలలోను, కళారూపాలలోను, ప్రదర్శించే భావాలలోను, రసాల
లోను కొన్ని ప్రజావసరాలకు భిన్నంగా వుంటున్నాయి. వారి దృర్వదా
లలో కూడా ఇంకా ఈ లోపం వుంది.

ఇంకొక విషయంకూడా వుంది. ఈ విముక్తి పోరాటంలో మన
కమ్యూనిస్టుపార్టీతోను, పైన్యాలతోను, కల్చరల్ వర్కర్లతోను కలిసి

జనిచేయడానికి వచ్చిన విద్యావంతుల్లో కొందరు జపాను గూఢచారులు, కొమింటాంగు గూఢచారులు కూడా ఉన్నారు. వీరిని తప్పిస్తే మిగతా వారందరూ ఒకే ఆశయంకోసం పనిచేస్తున్నవారే.

ఈ కామ్రేడ్స్ చేస్తున్న కృషిఫలితంగానే మన సారస్వతం, నాటకం, సంగీతం మొదలైనవన్నీ ముందడుగు వేశాయి విజ్ఞానికి రంగంలో పనిచేసే వర్కర్లంతా చాలమంది యుద్ధం ప్రారంభమైన తరువాతనే కార్యచరణకు పూనుకున్నారు. యుద్ధానికి పూర్వంనుంచి విప్లవోద్యమంలో పనిచేస్తున్నవారు కూడా లేకపోలేదు. అయినప్పటికీ మొత్తంమీద అందరూ కలసి ఈ రంగంలో పనిచేయడంలో ఎన్నో కష్టపిస్తురాలను ఎదుర్కొని నిలబడ్డారు వారు రచించిన రచనలు, తయారు చేసిన కళారూపాలు, ప్రజలమీద ఎంతో ప్రభావం కలిగివున్నాయి.

అయితే అలాంటి విజయాన్ని సాధించిన కామ్రేడ్స్ కు కూడా ఒక స్పష్టమైన మార్గం తెలియదని ఎందుకంటున్నారు? అని సందేహం రావచ్చు. ఆ రంగంలో పనిచేసే ఎవరైనా విప్లవ సారస్వతం ప్రజల కోసం కాకుండా, వారిని పీడించుకుతినే దోషదీదార్ల కోసం వ్రస్తారా? అని అడగవచ్చు.

చైనాలో అలాంటి దోచుకునేవారి విజ్ఞానం కొంతవుంది. జమీందార్లకు ఉపయోగపడే విజ్ఞానం కొంతదాగం ప్యూడల్ విజ్ఞానమైవుంది. దీనికి ఇంకా కొంత పలుకుబడివుంది. బూర్జువా వర్గాని కుపయోగపడే విజ్ఞానంకూడా చైనాలో వుంది. అది బూర్జువా విజ్ఞానం. ఉదాహరణకు లియాంగ్-షీ - చూ లాంటి రచయితలను మనం తీసుకోవచ్చు. వారి సిద్ధాంతం, కళలు వర్గవిభేదాలకు అతీతములైనవని, యదార్థానికి వీరు కార్మికవర్గ విజ్ఞానానికి వ్యతిరేకంగా బూర్జువా విజ్ఞానాన్ని సమర్థిస్తారు. తరువాత సామ్రాజ్యవాదులను బలపర్చే కళా విజ్ఞానంకూడా చైనాలో వుంది. చౌస్-జాన్, చాంగ్-పీ-పింగ్ లాంటి బాపిసవిధానాన్ని బలపర్చే వారుకూడా లేకపోలేదు. ఇంకో రకమైన విజ్ఞానంకూడా వుంది. పైకి చుట్టుకు అది చాలా విప్లవాత్మకమైన విజ్ఞానంలాగ కనిపిస్తుంది, విజ్ఞాని కది పై మూడింటిలోకే వస్తుంది.

ఇక మనవిజ్ఞానం విషయం తీసుకొందాము. మనం వెదజల్లే విజ్ఞానం పై చెప్పిన ఏ దోపిడీగ్రూపుకోసం కాకుండా, సామాన్యప్రజలకోసం ఏర్పడింది. మనది కార్మికవర్గనాయకత్వాన, సామ్రాజ్యవాదానికి, ప్యూడల్ విధానానికి, వ్యతిరేకంగా పోరాడే ప్రజావిజ్ఞానం. మనం సృష్టించే సారస్వతం, కళలు, ఈ నూతనవిజ్ఞానంలో భాగాలుగానే వుంటాయి. గావి వేరుగావుండవు. అలా అవి బూర్జువా కళారూపాలుగావి, ప్యూడల్ కళారూపాలుగావి మనం త్రోసిపుచ్చం. కావి ఒకసారి ఆ కళారూపాలు మన చేతిలోకి వచ్చాయంటే అవి ఒక కొత్తజన్మ లెత్తుతాయి. కొత్త నందే శంతో వస్తాయి. విప్లవకరమైనవిగా తయారవుతాయి. ప్రజలకు ఉపయోగపడుతాయి.

ప్రజాసామాన్యమంటే ఎవరు ?

ప్రజాసామాన్యంలో నూటికి తొంభయిమంది కార్మికులు, కర్షకులు, పైనికులు, మధ్యతరగతివారు అయివుంటారు. దీనిలో విప్లవాన్ని నడిపే వర్గం కార్మికులు. తరువాత కర్షకులు వస్తారు. విప్లవంలో వీరు కార్మికులకు బలమైన మిత్రులుగా విలబడిపోరాడుతారు. మూడవది మన రివ, 4 వ కమ్యూనిస్టుసైన్యాలు. దీనిలో వుండేవారంతా సాయుధులైన కార్మిక-కర్షకులే. వీరు విప్లవపోరాటంలో ఒక ప్రధానాంగం. నాలుగవది, మనతో కలసి పోరాడే ఇకర సైనికదళాలు. వీరు మనతో దీర్ఘకాల ఒడంబడికలమీద కలసి పోరాడుతారు. ఈ నాలుగురకాలు కలిస్తే చైనా ప్రజాసామాన్యంలో అధికసంఖ్యాకు లవుతారు. అందుచేత మన సారస్వతం, కళలు ముఖ్యంగా కార్మికవర్గానికి ఉపకరించేవిగా ఉండాలి.

భూస్వామ్య వర్గానికి, బూర్జువా వర్గానికి చెందిన వారైనా, జపాన్ ను ప్రతిఘటించి పోరాడేవారితో కూడా మనం సహకరించాలి. కావి ఒకవిషయం మాత్రం మరచి పోకూడదు. వారు జపాన్ ను ఎదిరించి పోరాడుతున్నా, చైనా ప్రజాసామాన్యాని కంతటికోసం మనం విర్మించే విశాల ప్రజాస్వామ్యాన్ని వ్యతిరేకిస్తారు. వారి విజ్ఞానం వారికి వేరేవుంది. మనం చేసే చికిత్స వారికికాదు. వారు దానిని తిరస్కరిస్తారు.

మన సారసత్వం, కళలూ పైన చెప్పిన నాలుగురకాల ప్రజల కోసమే. వారిలో మొదటి మూడురకాల ప్రజలకి మనం ప్రాధాన్యత

వివ్వారి. పెటీ బూర్జువా వర్గానికి వైజ్ఞానిక స్థాయి కొంచెం ఎక్కువగానే వున్నా, విప్లవకరమైన పట్టుదలతోను, కార్యదక్షతతోను, సంఖ్యలోనూ కూడా వారు బరిహీనమైన గ్రూపే. అందుచేత మన ప్రేక్షకులలో ఎప్పుడూ కూడా కార్మిక కర్షకులను, సైనికులను వెనుకకునెట్టి ఈ పెటీ బూర్జువా వర్గానికి ప్రాధాన్యత వివ్వకూడదు.

మన ప్రేక్షకుల విషయమై చాలమంది కామ్రేడ్స్ కే ఒక స్పష్టమైన అభిప్రాయం లేదని నే ననడానికి ఈ ముఖ్యవిషయాలనే దృష్టిలో పెట్టుకున్నాను. కేవలం సిద్ధాంతాలను మాత్రమే దృష్టిలో పెట్టుకొని మాట్లాడడంలేదు. సిద్ధాంతాలమాట కొస్తే మనలో ఎవరూకూడా, మాట వరసకై నానరే, కార్మిక కర్షకులకంటెనూ, సైనికులకంటెనూ పెటీబూర్జువా యే ప్రధానమైనదని అనలేదు. కాని ఆచరణలోమట్టుకు మనకామ్రేడ్స్ కొందరు పెటీబూర్జువా యే తమ ప్రేక్షకులలో ముఖ్యులని భావించేవారున్నారు.

చాలమంది కామ్రేడ్స్, మేధావంతు లనబడేవారిమీదనే ఎక్కువ శ్రద్ధచూపుతున్నారు. వారి ఆలోచనలు ఎలావుంటాయోనని పరిశోధనలు చేస్తున్నారు. వారిని తెగ వర్ణించుతున్నారు. చివరకు వారి దుర్గుణాలను, బరిహీనతలను తీమించడమేగాక సమర్థించే స్థితికీకూడా పోతున్నారు. పోనీ, ఈ పని మధ్యతరగతినుంచి వచ్చిన ఆ మేధావంతులను సరియైన మార్గంలో పెట్టి నడపడానికిగాని, పోరాటంలో వారువచ్చి పాల్గొని కార్మిక కర్షకులకు, సైనికులకూ సహాయం చేయడానికిగాని చేస్తున్నారా అంటే, అదీకాదు.. అయితే వారాపని ఎందుకు చేస్తున్నారంటే, ఆ కామ్రేడ్స్ కూడా పెటీబూర్జువా విద్యావంతుల తరగతికి చెందినవారే అయివున్నారు. మేధావులతో కలసిమెలసి వుండడమనేది వారికి ఆనంద దాయకమైన సంగతి. మేధావులను గురించి మన కామ్రేడ్స్ చేసే ఈ పరిశోధనలు, వర్ణనలు కార్మికవర్గ దృక్పథంనుంచి చేసినా, కొంత ఉపయోగకరంగా వుండును. లేనినాడది పెటీబూర్జువావర్గం తన డబ్బు వాయించుకోడం తప్ప మరోటికాదు.

అలాంటి కామ్రేడ్స్ సంగతిచూస్తే వారికి కార్మిక కర్షకులతోను, సైనికులతోను చాల తక్కువ సంబంధాలుంటాయి. వారిలో ఈ కామ్రేడ్స్ కి

మిత్రులెవరూ వుండరు. ఈ కామ్రేడ్స్ సామాన్య ప్రజల మనస్థితిలను
ఉదమిద్దమని నిర్ణయించుకోలేని స్థితిలో వుంటారు. ఒక్కమాటలో
చెప్పాలంటే. ఈ కామ్రేడ్స్ వేసుకున్న ముసుగు కార్మిక కష్టాలను
అయినా, ముఖాలు మాత్రం పెట్టిబూర్జువా ముఖాలే.

కొన్ని సందర్భాలలో మట్టుకు ఆ కామ్రేడ్స్ కార్మిక కష్టాలపట్ల,
సైనికులపట్ల ప్రేమ చూపవచ్చు. కాని మరికొన్ని సందర్భాలలో వారిని
అసహ్యించుకుంటారు. వారిధావాలు, వారి ఆభినయం, చేష్టలు ప్రాథమిక
దశలో ఉన్న వారి సారస్వతరీతులు, కళారూపాలు ఈ కామ్రేడ్స్
నచ్చవు. అంటే వారి గోడవార్తా పత్రికలు, గోడలమీద చొమ్మలు
గీయడం, జానపదాలు, కథలు వగైరా ఈ మేధావులకు నచ్చవు. .
ఒక్కొక్కప్పుడు వీరు ఆ కళారూపాలపట్ల ఆసక్తి చూపవచ్చు. ఈ
ఆసక్తి ఎక్కడినుంచి వస్తుందోకూడా మనం సులభంగానే తెలుసుకో
వచ్చు. తాము సృష్టించిన రచనలకు మెరుగులు పెట్టుకోవాల్సిగాని.
ప్రజలెంత వెనకబడివున్నారో చూద్దామనే సరిదాతోగాని. ఈ ఆసక్తి వారిలో
కలుగుతుంది. ఇతర సమయాల్లో వీరు ప్రజల ఈ తత్వాలను బహి
రంగంగానే తోసిపుచ్చుతారు. పెట్టిబూర్జువా.బూర్జువా మేధావులను అభినయ
దించుతారు. ఇంకా స్పష్టంగా చెప్పాలంటే - వీరు కార్మికవర్గంతో
ఉన్నా, వీరి ఆత్మలుమాత్రం పెట్టిబూర్జువా సామాన్యవాదికి అంగీతమై
వున్నాయి.

అందుచేత మన ప్రేక్షకులెవరు అనే సమస్యకు స్పష్టమైన పరి
ష్కార మార్గమటుంచి, ఈ కామ్రేడ్స్ కి అసలు దానికి పరిష్కార
మార్గమే కనబడదు. నేనీ మాటలు అంటున్నానంటే, అవి ఈ మధ్యనే
యెనాన్ కు వచ్చినవారిని గురించి మాత్రమే కాదు, చాలి సంవత్సరాల
నుంచి మన సైనిక కేంద్రాలలో పనిచేసే వారికి కూడా వర్తిస్తాయి.

ఈలోపాన్ని నడిదిద్దుకోవానికి మనకి చాలాకాలం పడుతుంది
దాదాపు సదేశ్యయినా పట్టవచ్చు. ఎంతకాలం పట్టినా, ఒకటి మాత్రం
మనం చూసుకోవాలి. ఆ లోపాలను సరిచేసుకు తీరాలి. అదీన్నీ అసల
పూర్ణంగా కాకుండా పూర్తిగా పరిష్కరించాలి. ఇది మన రచయితల.
కళాకారుల కర్తవ్యం. వారు తమదృష్టిలను ఇటు మరిలించాలి. కార్మిక

కర్నకుల్లోను, సైనికులలోను వారు తోతుగా చొరబడారి. వారి పోరాటా లలో పాల్గొనారి. మార్క్సిజాన్ని, లెనినిజాన్ని బాగా అవగాహనం చేసు కుంటూ, సమాజాన్ని గురించి పరిశోధనలుచేస్తూ, వారు ప్రజాసామాన్యం వైపుకు రావారి. కార్మిక కర్నకులయొక్క, సైనికులయొక్క విజమైన సారస్వతాన్ని, కళలను స్థిరంగా వుండేటట్లు నెలకొల్పాలంటే ఇదొక్కటే మార్గం.

మన ప్రేక్షకులెవరు? అనేది ఒక ప్రధానమైన సమస్య. సిద్ధాంత సంబంధమైన సమస్య ఇంతకాలంనుంచీ మనవాళ్ళు జరిపే చర్చలూ, తెచ్చే వాదనలూ, గందరగోళంగాను, అనైక్యతతో కూడినవిగానూ వుంటూ వచ్చినందువల్ల. మన కామ్రేడ్స్ ఈ ప్రధాన సమస్యకు పరిష్కారమార్గం కనుక్కోలేక దానిని విడిచిపెట్టి ఇతర అప్రధాన విషయాలను పెట్టుకుని వేలాడుతున్నారు. ఈ ముఖ్యసూత్రంమీద మన వారెవరికీ అభిప్రాయభేదాలుండవు. ఎందుకంటే దీనిపై చర్చలు జరిపే రెండుపక్షాలూ ప్రజాసామాన్యంనుంచి కొంతవరకు దూరమైవున్నవారే. ఉభయులూ కార్మిక కర్నకుల్ని సైనికుల్ని అసహ్యించుకునేవారే. ఇక్కడ “కొంతవరకు” అనేమాట ఎందుకు వాడుతున్నానంటే, కొమింటాంగు ప్రాంతంలోని వారితో పోల్చిచూస్తే మనవాగు చాల నయం. అయినప్పటికీ మనలో ఈ లోపంవుంది. ఈ తప్పుడు ధోరణి వుంది. ఆత్యంత ముఖ్యమైన ఈ సమస్యను పరిష్కరించకపోతే మనం నెడుక్కునే ఇతర సమస్యలను అంత సులభంగా పరిష్కరించలేం.

మన సారస్వతంలోను, కళారూపాలలోను వున్న సెక్టేరియ విజం కూడా ఒక ప్రధానసిద్ధాంతానికి సంబంధించిన సమస్యే. ఈ సెక్టేరియవిజంనుంచి బైట పడాలంటే మనం ఈ దిగువ నినాదంతో ముందుకు రావాలి.

“కార్మిక కర్నకులకోసం, సైనికులకోసం పనిచేయాలంటే ప్రజా సామాన్యంలోకి చొరబడారి.”

ఈ సాలసీని ఆచరణలో పెట్టడం ద్వారానే మన ఆశయాన్ని నెరవేర్చగలం. లేకుంటే ఈ సెక్టేరియవిజాన్ని మనం ఎప్పుడూ పరిష్కరించలేం.

యాహూసాన్ చెప్పినట్లు, ఒకే ఆశయం. ఒకే దృక్పథం అనేవి లేకపోవడం వల్లనే విప్లవవైజ్ఞానిక రంగంలో పనిచేసేవారిలో అనైక్యత వస్తోంది. ప్రజాసామాన్యంకోసం పనిచేయడమనే ఆశయమే దీనిని తొలగించుకోడానికి సాధనం.

ఇది అన్నిచోట్లా మనల్ని ఎదుర్కొంటున్న సమస్య. పూర్వం పాంఘులోను, ఇప్పుడు చుంకియాంగ్ లోనూకూడా ఇదే ప్రశ్న. కొన్ని చోట్ల ఇది మరిక్లిష్టంగా వుంది. కారణం అక్కడి అభివృద్ధికాముఖులైన రచయితలూ, కళాకారులూ నిర్బంధాలతో అణచిపెట్టబడివున్నారు. ప్రజలతో సన్నిహితసంబంధం పెట్టుకోవడానికి వారికి అవకాశాలులేవు. మన ప్రాంతాలలోని పరిస్థితులు వేరు. మన విప్లవరచయితలకూ, కళాకారులకూ ప్రజలతోను, సైనికులతోను చక్కగా కలసి మెలసి పనిచేయడానికి మనం స్వేచ్ఛిస్తాం. అవకాశాలు కలిగించుతాం. విప్లవసాహస్యతాన్ని, కళలను సృష్టించడానికి సంపూర్ణ స్వాతంత్ర్యం ఇస్తాం. అందుచేతనే మన ప్రాంతాలలో ఈ సమస్య పరిష్కారానికి చేరువలోకి వస్తున్నాం. సమస్యమాత్రం ఇంకా పరిష్కారం కాలేదనే విషయం జ్ఞాపకముంచుకోవాలి.

ఈ సమస్యను పరిష్కరించడానికి మార్క్సిజం - లెనినిజం అధ్యయనం జేయడం, ఆ వెలుగులో సమాజాన్ని పరిశోధించడం అనేవి తోడ్పడతాయి. మార్క్సిజం - లెనినిజం అంటే గ్రంథాలలో వుండే సిద్ధాంతాలు చదవడంకాదు. నేటి ప్రజాజీవితానికి, పోరాటాలకు అన్వయింపజేయబడిన సజీవసిద్ధాంతం. పుస్తకాలలోవున్న మార్క్సిజం, లెనినిజాన్ని ప్రజలకి అన్వయింపజేస్తే, ప్రజలలోకి ఉసుకువెడితే అది సజీవసిద్ధాంతం అవుతుంది. ఆపని చేయడంలో మనలోవుండే సెక్టేరియనిజం కూడా మాయమవుతుంది. దానితో ఒక సెక్టేరియనిజమే గాకుండా ఇంకా ఇతర సమస్యలకూడా పరిష్కారమవుతాయి.

ప్రచారం, సంస్కారం అనే సమస్యలు

ప్రజలకోసం పనిచేయడ మెలాగ? అనే ప్రశ్నకు వద్దాం. దీనినే మనకామ్రేడ్స్ సంస్కార సమస్య అనీ, ప్రచారసమస్య అనీ అంటూ వుంటారు.

ఇంతకు పూర్వం చాలమంది కామ్రేడ్స్ ప్రచారసమస్యను. అంటే ప్రజలలో మన రచనలను వ్యాపింపజేయడమనే కర్తవ్యాన్ని విర్లక్ష్యంగా వదిలిపేశారు. అదే సమయంలో సంస్కారం తీసుకురావడమనే కర్తవ్యాన్ని గోరంతలు కొండంతలు చేశారు. సంస్కార సమస్యయొక్క ప్రాముఖ్యతను గూర్చి హెచ్చరించవలసిన మాట నిజమే. కాని, ఆ విషయానికి ఉన్నదానికంటే ఎక్కువ ప్రాముఖ్యతను ఇవ్వకూడదు.

నేనిదివరకే చెప్పినట్లు ప్రేక్షకులను గూర్చిన సమస్యకు మనకింకా సరియైన పరిష్కారమార్గం దొరకలేదు. ఈ సమస్య విషయమై ఆలోచించినప్పుడు కూడా పై సమస్యే తిరిగి ఇక్కడ ఉదయిస్తుంది. మనం ఎవరికోసం పనిచేయాలో మనకొక స్పష్టమైన దృక్పథం లేకపోవడంవల్ల ఈ సంస్కార కార్యక్రమానికి, రచనలను ప్రజలలో వ్యాప్తిలోకి తీసుకువచ్చే పనికి పున్నసంబంధం ఏమిటో విర్లక్ష్యించేస్తాయి మనకు రాలేదు. ఇప్పుడు మనం స్పష్టించే సారసత్వం, కళలు కార్మిక కర్షకులకోసం, నైనికులకోసం కనుక ఆ ప్రేక్షకుల్నే దృష్టిలో పెట్టుకొని, వాటిని వ్యాప్తిలోకి తీసుకురావడమనే విషయాన్ని చర్చించాలి. ఆ ప్రేక్షకుల్నే దృష్టిలో పెట్టుకొని సంస్కార విషయం కూడా ఆలోచించాలి.

మనం వ్యాప్తిలోకి తీసుకువచ్చే విజ్ఞానం ఏమిటి? పూర్వ విజ్ఞానమా? బూద్ధివాదిజ్ఞానమా? లేక పెటీ బూద్ధివాదిజ్ఞానమా? ఇవి ఏవీ కావు. మనందేనినయినా ప్రజాసామాన్యంలో వ్యాప్తిలోకి తీసుకురావాలంటే అది వారివిజ్ఞానం ద్వారానే చేయకలుతాం గాని మరోవర్గ విజ్ఞానం ద్వారాకాదు. అందుచేత కార్మికకర్షకుల్ని, నైనికుల్ని విజ్ఞానవంతులను చేయాలనే కార్యక్రమానికి పూనుకోదానికి ముందు మనం వారినద్దనుండి సంగతులను నేర్చుకోవడమనే పనిని పూర్తి చేసుకోవాలి.

సంస్కారం తీసుకువచ్చే విషయంలోకూడా అదేవర్తిస్తుంది. దానికి ఎక్కడో ఒక చోట మొదలా పెట్టడమనేది జరగాలి. సారస్వతాన్ని గానీ కళలనుగానీ సంస్కరించాలంటే అవి ఏస్థాయిలో ఉన్నాయో తెలుసుకొని, అస్థితినుండి ఉన్నతస్థితికి వాటిని తీసుకుపోవాలి. ప్రస్తుతం పున్న స్థితి అన్నప్పుడు పూర్వ విర్లక్ష్యంగా బూద్ధివాదవర్గ

దళ లేక పెటీ బూర్జువా వర్గదళ ఎక్కడనుండి అవివృద్ధి చేయాలి, యివి ఏవీ కానే కావు. మనం తీసుకోవలసినది.

మనం ఎక్కడనుంచి ఆరంభించాలి అనే విషయం అర్థంచేసుకుంటే ఎక్కువదాకా పైకి తీసుకొని రావలసిన విషయాలు, సంస్కరించవలసిన విషయాలు, ఏమిటో, ఏలాగో అర్థమవుతాయి రెండింటికీ మధ్యవున్న సరియైన సంబంధం ఏమిటో కూడా విష్టియించ గలుగుతాం.

విజ్ఞానం ఏస్థాయివున్నప్పటికీ దానిరూపం మట్టుకు మన మనస్సులలో ప్రతిబింబించేదీ తయారుచేయబడేదీ అయిన ప్రజాజీవితం దానిలో వుంటుంది. అవిధంగా మనం నృప్తిచే విప్లవ సారస్వతంలోను, కళా రూపాలను విప్లవకారులయిన రచయితలా, కళాకారులా మనస్సులలో ప్రతిబింబించేదీ, తయారు చేయబడేదీ అయిన ప్రజాజీవితమే యిమిడి వుంటుంది.

గనులలో ముడిపదార్థంలోనుంచి మంచిలోహాన్ని తీసినట్లుగా ప్రజాజీవితంనుంచి ఉత్తమ సారస్వతం, కళలు రాబట్టవచ్చు. ప్రాచీనుకాలలో అవి పాచీనంగా మోటుగాను వున్నప్పటికీ కొల్లలుగా ప్రజాజీవితంలో మనకవి ఉపస్థాయి ఎక్కడ మనకొక అంతులేని గవి వున్నదన మాట. ఆ గవిలోనుంచి మనం ఎంతయినా త్రవ్వి తీసుకోవచ్చు అది ఆక్షయం

చాలామంది ఒకప్రశ్న అడుగుతారు అచ్చుపుస్తకాలలో ఉండే సారస్వతం, కళలు - అంటే పురాతన రచనల సంపుటాలు, విదేశరచనలు - కూడా మనకి ప్రోత్సాహమిచ్చేవిగాను, తర్రీమ యిచ్చేవిగాను వుండవా ?

నిజమే మనంవాటిని స్వీకరించవలసిందే. కవి ప్రధానమైన ఆరాకాలుగామాత్రం కాదు. వాటికి మనంప్రభుమస్థానం ఇచ్చేవని ప్రారంభించామంటే మనకి సరియైన దృక్పథం ఏర్పడదు. అంతా తల్లికిందులు కార్యక్రమంగా తయారౌతుంది పుస్తకాలుగావి, యివరతా లభ్యమయ్యే ప్రాచీనకవిగ్రంథాలూపాలుగావి గనులు కావు గనులనుండి తీయబడిన సరుకులు మాత్రమే. మన తాత ముత్తాతలు, విదేశరచయితలు, కళాకారులు, వాటిని తయారు చేశారు. వారి వారి కాలాల్లో ఆనాటి సమాజంలో

ప్రజాజీవితంనుంచి సారస్వతం, కళలూ ఎలా ఉద్భవిస్తాయో తెలిసిన వారు వాటిని తయారుచేశారు. వాటినుంచి మనం కొంత తీసిపారేయ వచ్చు. అద్దంలో ముఖం చూచుకొన్న తరువాత అద్దాన్ని అనతలపెట్టి నట్లు మనకు కావలసిన విషయాలను చూచుకొన్న తరువాత వాటి నొక ప్రక్కను పడేయాలి. మనకాలంలో మనసమాజంలో ప్రజాజీవితాన్నుంచి సారస్వతాన్ని కళలను తయారుచేయటానికి అన్వయాలుగా మాత్రమే ఆ గ్రంథాలను ఉపయోగిస్తాం. విజయం చెప్పాల్సివస్తే అలాంటి ఎరువుఅద్దాలలో చూచామా లేదా అనేది ప్రధానంకాదు. దాని వలన మనకు తెలిసే దల్లా నాగరికతకీ, అనాగరికతకీ వున్న తేడా. సంస్కరింపబడినదానికి మొరటుదానికి వున్న తేడా. వున్నతస్థాయిలో వున్నదానికి, విమృష్టస్థాయిలో వున్నదానికి వున్న తేడా. సహజంగా మనపూర్వులూ, విదేశస్థులూ తయారు చేసిన ఈ అద్దాన్ని మనం తిరస్కరించిం. అది పూర్వదర్శనానికిగాని, బూర్జువాదర్శనానికిగాని చెందివున్నప్పటికీ మనం దాన్ని తోసిపుచ్చం, కాని ఒక పషయం మాత్రం గుర్తుంచుకోవాలి. నేటి ప్రజాజీవితాన్నిగూర్చి మనం చేసే పరిశోధనలకి బదులుగా మాత్రం దాన్ని ఉపయోగించకూడదు. అది ఉపయోగపడదుకూడా. ఎందుకంటే నేటి పరిస్థితిని, గతించిన కాలం ప్రతిబింబింపజాలదు. ఈ విచక్షణ లేకపోయినా, దానిని గుడ్డిగా అనుకరించినా, లేదా యిప్పుడున్నదానికి బదులు ఆ మృతవిజ్ఞానాన్నిగాని విదేశ విజ్ఞానాన్నిగాని తెచ్చిపెట్టినా అది చాలా ప్రమాదానికి దారితీస్తుంది. మన సారస్వతంలోను, కళలలోనూ నిరుపయోగమైన మొండివాదనలను తెచ్చిపెడుతుంది.

అందుచేత విప్లవ రచయితలు, కళాకారులు తదితర వైజ్ఞానిక వర్కర్లు ప్రజాసామాన్యంలోకి వెళ్ళాలి. ఆ వెళ్ళడమనేది హృదయ పూర్వకంగాను. ఏ విధమైన సంకోచాలు, షుతులు లేకుండాను ఎక్కువ కాలం ప్రజలమధ్య పనిచేయడానికి సంసిద్ధంగానూ వెళ్ళాలి. అగ్ని పరీక్షలవంటి పోరాటాల్లో వెనుకాడకుండా నిలబడి పోరాడాలి. అంతు లేని ప్రజాజీవితమనే గనియొక్క లోతులుచూడాలి. అన్నిరకాల ప్రజల్ని సంఘంలో అన్నితరగతులవారినీ, వారి జీవితాల్ని, వారి పోరాటాల్ని వారిలో ద్యోతకమయ్యే రకరకాల విజ్ఞానాన్ని పరిశీలించాలి. పరిశోధిం

చారి, అవగాహనం చేసుకోవాలి. అలా చేయగలిగినప్పుడే నూతన విజ్ఞానాన్ని సృష్టించి తయారుచేసి విధానంలో ప్రవేశించగలుగుతాం. ఆ పద్ధతిలోనే ముడిపదార్థాలనుంచి మేలుసరుకులు తయారుచేసుటం, పరిశోధనలనుంచి కొత్త విజ్ఞానాన్ని సృష్టించటం ఎలాగో తెలుసుకోగలుగుతాం. ఇదికాక మరో పద్ధతి నవలందిస్తే రచయితగాను, కళాకారునిగాను, మనం పదే శ్రమంతా బూడిదలోపోసిన పన్నీరవుతుంది. ఎందుచేతనంటే, అసలు ముడిపదార్థమనేదే చేతులో లేకుంటే మేలుసరుకు ఎలా తయారవుతుంది? అలాచేస్తే మీరు వట్టి పోషకాల రచయితలు మాత్రమే అవుతారు. కళలేవి కళాకారు లవుతారు. కీర్తి శేషుడైన టాహుసా చనిపోయేముందు తన కుమారుని కిచ్చిన హెచ్చరిక ఇదే.

ఆదర్శవంతమైన సారస్వతాన్ని, కళలనూ. సృష్టించడానికి ప్రస్తుతం అవి ఏ స్థితిలో ఉన్నాయో అదే దానికి ఆధారభూతమైనప్పటికీ ఆదర్శవంతమైనవానికంటే ఇప్పుడున్నవి ఎంతో సజీవమైనవి, అర్థవంతమైనవి అయినప్పటికీ, ప్రజలు ఇంకా ఆదర్శసారస్వతాన్ని, కళలనూ మాత్రమే కోరుతారు. ప్రస్తుతమున్న సారస్వతందోను, కళలతోను వారు సంతృప్తిచెందరు. అయితే దీనికి కారణమేమిటి? ఆదర్శవంతంగా తయారుచేయబడిన కళలు, సారస్వతమూ ఎక్కువ నిర్మాణయుక్తంగాను, విషయపరిజ్ఞానంలో కేంద్రీకృతమైనవిగాను, ఆదర్శంగాను వుంటాయి. అంతేకాక సాధారణంగా ఏ పరిస్థితికైనా అన్వయింపజేసుకోదానికి తగినట్లుగా వుంటాయి. అందుచేత వారికది నచ్చుతుంది.

ఉదాహరణకు. జీవించివుండే లెనిన్, ఒక నవలలోగాని, సినిమాలోగాని చిత్రించబడే లెనిన్ కంటే ఎంతో శక్తివంతంగాను, అర్థవంతమైనవిగాను వుంటాడు. కాని, జీవించివుండే లెనిన్ రేయింబవళ్ళు ఎంత కష్టపడి పనిచేసినా అది అందరూ చేసేపనిలాగే కనిపిస్తుంది. అంతేగాక బ్రిటిష్ వున్న లెనిన్ ను అందరూ చూడడానికి అవకాశం వుండదు సరే, చనిపోయిన తరువాత ఆయన కనపడనే కనపడదుకదా! ఈ దృష్టితో ఆలోచిస్తే బ్రిటిష్ వున్న లెనిన్ కంటే, నవలలోనో, చలనచిత్రంలోనో, కనబడే లెనిన్ ఎక్కువ శక్తివంతమైనవాడవుతాడు. అతని

ఆదర్శమూర్తి చదవనేర్పినవారికి, వినిమా చూడేవారికి, అందరికీ అందు నాటులో వుంటుంది.

విప్లవాత్మకమైన నవలలోగాని, నాటకంలోగాని, చలనచిత్రంలోగాని మనసాంఘిక జీవితానికి సంబంధించిన అనేక పాత్రలను సృష్టించబడ్డాయి. ప్రజలను ఎక్కువ విజ్ఞానవంతులను చేయడానికి, చరిత్రను ముందుకు తీసుకు పోవడానికి అవి తోడ్పడతాయి. ఉదాహరణకు నేడు మన సమాజంలో బాధలు పడేవారిని, ఆకలితో మాడేవారిని, అణచి పెట్టబడి దోచుకోబడేవారిని అనేకమందివి మనం చూస్తున్నాం. మరో పక్కా తోటి మనవుని దోచుకొంటూ సర్వసౌఖ్యాలూ అనుభవించే భోగ చారలనులనీ చూస్తున్నాం ఈస్థితి ఎంతవ్యాపితంగా వుందంటే ప్రజలంతా దీనికి అలవాటుపడిపోయి, ఇది ఇంతేలే అనేభావంతో జీవిస్తున్నారు. కావలసినవి తయారవుతున్నాయి. కళాకారులూ, ఈ నిత్యజీవిత సంఘటనలనే సుషితంగాను, నిర్మాణ యుక్తంగాను సృష్టించగలరు. తద్వారా ప్రజలలో ఉద్వేగం కలిగించగలరు. వారికి ప్రోత్సాహమివ్వగలరు. వారు తమ జీవిత పరిస్థితిని మార్చుకొని అభివృద్ధి చేసుకోడానికి ఐక్యమై పోరాటం సాగించేందుకు ముందడుగు వేయించగలరు. అవిధంగా మనం సారస్వతాన్ని, కళలను తయారు చేయకుండా, అవి ప్రస్తుతం ఏ పరిస్థితిలో వున్నాయో అలాగే వుంచినట్లయితే మన కర్తవ్యం నెరవేరదు. కనీసం మనం అనుకున్నంత ఫలవంతంగాను, తొందరగాను నెరవేరవు.

ప్రజాసామాన్యంలో ఎక్కువ వ్యాప్తిచెందిన సారస్వతం, కళలూ సాంస్కృతికంగానూ సారస్వతం, కళలూ, ఈ రెండూచూడ తయారు చేయబడినవే. అయితే ఈ రెండింటికీ వున్న తేడా ఏమిటి? అది తర, తమ చేరిం తప్పితే చూరోటికాదు. ప్రజలలో ఎక్కువ వ్యాప్తిచెందిన సారస్వతం, కళలూ, ఎక్కువగా తయారైనవికావు. అవి కొంతవరకు మోటుగా వుంటాయి. వున్నప్పటికీ ప్రజాసామాన్యం చే తొందరగాను, సులభంగాను అర్థంచేసుకోబడేట్లుంటాయి. ప్రజలకు ఇప్పుడున్న స్థాయిని దాటి సంస్కరింపబడిన ఆదర్శ సారస్వతాన్ని, కళలను, తొందరగా గ్రహించలేరు. జీర్ణించుకోలేరు ఇవి ఎక్కువగా మెరుగులు పెట్టబడినవిగా వుంటాయి. ఎక్కువ సంఖ్యలో తయారుచేయబడతాయి.

నేడు మనదేశంలో కాస్మికకర్తకుల్ని, నైవికుల్ని ఎదుర్కొంటున్న అత్యవసర సమస్య, శత్రువుతో సల్పవలసిన తీవ్రయుద్ధం. ఎంతోకాలంగా పూర్వం, బూర్జువావర్గాల పాలనక్రిందపడి నలగిపుండదం వల్ల, మన జనసామాన్యం ఎక్కువగా చమవను. వ్రాయను నేర్చుకోలేకపోయింది వారితో అనాగరికంగానే వుండిపోయారు. అందుచేత వారికినాడు వెంటనే కావలసింది విద్యా, జ్ఞానం ఆ ఉద్యమం దిమలుడేరాలి. వారి విజ్ఞానస్థాయిని, సారస్వతాన్ని కళలను అర్థం చేసుకోగలిగిన దశకు తీసుకురావాలి. ఈ సారస్వతం కళలు, వారికి అవగాహనమై పోరాటంలో వారికి నూతనోత్సాహాన్ని, నూతన శక్తిని కలిగించేదిగాను, అంతిమ విజయంలో విశ్వాసం కలిగించేదిగాను వుండాలి ఆ విధంగా వారిలో ఐక్యతను పెంపొందించి, వారంతా ఒకే హృదయంతో ఒకే ఆశయంతో శత్రువును ఎదుర్కొనేటట్లు చేయాలి. అందుచేత మనసని ఇప్పుడు సార్వతానికి. కళలకూ సంస్కారం పేరుచెప్పి నగిషలు చెక్కడం కాదు. వాటిని ప్రజాసామాన్యంలోకి ఎక్కువగా ప్రచారంలోకి తీసుకొనిపోవడమే మన ప్రధమకర్తవ్యం. దీని తక్కువ అంతనా వేయడం చాలా ప్రమాదం.

ఏమైనప్పటికీ ఒకసంగతిమాత్రం మనం మరచిపోకూడదు వ్యాప్తిలోకి తీసుకురావడం అనేది సంస్కరించడం అనేది ఒకదానికొకటి సాదరించుకునేవి సమస్యలు కావు మన సారస్వతాన్ని కళలను ప్రజలలో వ్యాప్తిచేసేవారు వాటిలో ప్రజలకు దారిచూపుతూ ఒక అడుగు ముందుం వాలి. లేకుంటే మనప్రచారానికి అర్థంవుండదు మన ప్రచార విధానం ఎదుగూ పొదుగూ లేకుండా ఎప్పుడూ ఒకే పద్ధతిలో వుంటే అది నిష్ప్రయోజనం అప్పుడు మన ఉద్యమం "ఎక్కడున్నావే గొంగళి అంటే వేసినచోటే వున్నాను" అనే స్థితిలోనే వుంటుంది. మన రచయితలు, "నీ పుర్రెచెయ్యి తియ్యి, నా ఎడమచెయ్యి పెడతాను" అనే మాదిరిగానే మార్పుచెందుతూ వుంటారు. అంతే.

ప్రజలు మన సారస్వతాన్ని కళలను తమకు ఎక్కువగా అందాలని కోరుతారు అంటే అవి తమలో ఎక్కువ వ్యాప్తిచెందాలని కోరుతారు. కాని అదేసమయంలో అవి సంస్కరింపబడినవిగా వుండాలని

కూడా వాంచిస్తారు. ప్రతినెలా, ప్రతినవత్సరం వాటిలో వారికి అది వృద్ధి కనబడుతూ వుండాలి. పారస్వతం కళలూ ప్రజలలో ఎక్కువ వ్యాప్తిచెందడమంటే ఎక్కువ విజ్ఞానవంతులను చేయడం ఎలా అవుతుందో అలాగే వాటిని సంస్కరించడ మంటే ప్రజలను సంస్కరించడమే అవుతుంది. సంస్కార మనేది గాలిలో జరిగేదికాదు. ఏ గదిలోనో నాలుగు గోడలమధ్య జరిగేది అంతకన్నా కాదు. అది ప్రజలలో జరగవలసిన ప్రచారమీద ఆధారపడి వుంటుంది. అందుచేత సంస్కారమనేది ప్రజలలో జరిగే వ్యాప్తిచేత నిర్ణయింపబడుతుంది. అదేసమయంలో అవ్యాప్తి చెందే విధానానికి ఇది దారిచూపుతూ వుంటుంది. ఆ రెండింటికీవున్న అవినాభావసంబంధం అది.

మన చైనావిషయమే తీసుకుందాం. చైనాలో విప్లవపరిణామము, దానితోపాటు విప్లవవిజ్ఞాన పరిణామము చాలామెల్లిగాను, అసమాన స్థాయిలోను జరుగుతున్నాయి. కొన్ని ప్రదేశాలలో మన పారస్వతాన్ని కళలను ప్రజలలో వ్యాపింపచేయడం జరిగింది. ఆ ప్రాతిపదికమీదనే సంస్కారముకూడా ఆరంభించబడింది. మరికొన్నిచోట్ల అసలుప్రజలలోకి వాటిని తీసుకుపోవడమనేదే మొదలుపెట్టబడలేదు. అందుచేత మొదటిస్థాంతరాలలోని అనుభవాలు రెండోస్థాంతంలో పనిచేసేవారికి ఉపయోగపడతాయి. ఇక్కడ తప్పుచారులను పోయి అగమ్యగోచరస్థితిలో పడకుండా అనుభవాలు దారిచూపుతాయి. ఆంధ్రరాజ్యీయంగా చూస్తే, విదేశాలవారి అనుభవాలు, ముఖ్యంగా సోవియట్ యూనియన్ లోని అనుభవాలు చాలవరకు మనకు మార్గదర్శకంగా వుంటాయి. ప్రజలలో వ్యాపింపచేయడంలోను సంస్కరించడంలోను ఎంతో తోడ్పడతాయి.

క్షుప్తంగా చెప్పాలంటే, సంస్కారమనేది ప్రజాసామాన్యంలో జరిగే ప్రచారమీద ఆధారపడివుంటుంది. అలాగే ప్రజాసామాన్యంలో చేయబడే ప్రచారం ఈ సంస్కరణచే నడపబడుతూ వుంటుంది. ఈరెంటి విషయంలోను మనం అవలంబించే కార్యక్రమం ఇతరదేశాలలోని పద్ధతులను అనుసరించినదిగా వుండకూడదు గుడ్డిగా ఇతరదేశాలవారి పద్ధతులనే తు-చ తప్పకుండా మనదేశంలో అమలు జరపడం చాల ప్రమాదం. అది ఒక్కొక్కప్పుడు మన ఉద్యమాన్నే నాశనం చేస్తుంది.

సంస్కరణ అనేది రెండు రకాలుగా వుంటుంది, ప్రజలకు ప్రత్యక్షంగా కావలసిన సంస్కరణ ఒకరకం. రెండోది పరోక్షమైనది. ఇది మనపార్టీ సభ్యులలో రావలసిన సంస్కరణ. మనపార్టీ సభ్యులంటే ప్రజా సామాన్యంలో ఆధ్యుదయకరమైన భాగం కనుక, వీరికది అవసరం.

మన పార్టీ సభ్యులు సాధారణంగా కొంత విజ్ఞానాన్ని పొంది వున్నారు. మామూలు ప్రజలకంటే విషయాలను అవగాహన చేసుకోవడంలో వీరు మెరుగు. అందుచేత సామాన్య ప్రజలలో ప్రచారం చేసే స్తాయితోనే వీరు సంతృప్తిపడరు. వీరిస్థాయి హెచ్చు, ఈ విషయాన్ని మనం మరచిపోకూడదు. అశ్రద్ధచేయకూడదు.

మన పార్టీ సభ్యుల యొక్క అవసరం ప్రజా అవసరాలకు కొంచెం వ్యత్యాసంగా వున్నా, ప్రస్తుతానికి అది యింకా సంకుచితంగానే ఉంది. ఈ అవసరాన్ని మనం తీర్చాలి. కాని, కేవలం అది ఒక్కటే మన కార్యక్రమం కాకూడదు. మన కార్యక్రమంలో ఇదికూడా ఒక భాగంగా మాత్రమే వుండాలి. అదే సమయంలో మనం యింకో సంగతికూడా గుర్తించాలి, మనపార్టీ సభ్యులకోసం మనం ఏమిచేసినా అది ప్రజలకోసం చేసినట్లే. ఎందుచేతనంటే ప్రజలను విజ్ఞానవంతులను చేసి నడిపేది మన పార్టీ సభ్యులే. మనం ఈ సూత్రాన్ని ఓరాకరించి మన పార్టీ సభ్యులకు కావలసిన విషయ పరిజ్ఞానాన్ని యివ్వకపోతే వారు ప్రజల్ని గమ్మస్థానానికి నడపలేరు. అప్పుడు మనంచేసే పనంతా అది విఫలమైన వెన్నెల వుతుంది. ప్రజలకోసం పని చేయాలి అనే ప్రధాన సూత్రంనుంచే మనం దూరమే పోతాం.

ప్రజాజీవితం అనే గనినుంచి వచ్చిన సారస్వతం కళలు అనే ముడిపదార్థం విప్లవ రచయితలయొక్క, కళాకారులయొక్క చేతులలో పడి, ఒక ఆదర్శసారస్వతంగానూ, కళగనూ తయారై ఆ ప్రజలకే వుపయోగపడుతుంది. ఇలా తయారయేవటిలో తక్కువ స్థాయిలో ఉండే ప్రజాసారస్వతం కళలనుండి ఎక్కువ స్థాయిగలవిగా అభివృద్ధి చేయబడినవీ, ఒక రకం వుంటాయి. ఇవి ప్రజలలో అందరికీ కొంత అభివృద్ధిచెందని భాగానికి. ప్రధానంగా ప్రజల్లోవుండే మనపార్టీ సభ్యులకు అవసరం, యిదికాక కొంత తక్కువ స్థాయిలోను, కొంత వేనుకబడి

నదిగానూ ఉండే ప్రజాసారస్వతం కళలూ కూడా వున్నాయి. ఇవి ఈ హెచ్చుస్థాయిగల ప్రజాసారస్వతంచేతనూ తలచేతనూ సంస్కరింపబడుతున్నాయి. ఈరెండోరకం ప్రజాసామాన్యానికి నేడుఎక్కువగాకావాలి.

మన సారస్వతం కళలు, హెచ్చుస్థాయిలో వున్నానరే, తక్కువ స్థాయిలో వున్నానరే అవి ప్రజాసామాన్యంకోసం ముఖ్యంగా కార్మిక కర్షకులకోసం, సైనికులకోసం పనిచేస్తున్నాయి. మనం తయారుచేసేవన్నీ పాఠకోసమే గనుక, వారికవి ఉపయోగపడేవిగా వుండాలి! ఇప్పుడు మనం సంస్కరణకీ, వ్యాపింపచేయడానికి వున్న సరియైన సంబంధం ఏమిటో తెల్పాలి. దీనివల్ల పై రెండు కార్యక్రమాలనూ నిష్ఫలమయ్యే విషయాల పాఠ్య వుండవలసిన సంబంధం ఏమిటోకూడా పరిష్కరించగలం. సంస్కరణ కార్యక్రమంలో పనిచేసే నిపుణులు కేవలం మన పాఠ్య సభ్యులకోసమే కాకుండా, ప్రజాసామాన్యంకోసంకూడా పనిజేయాలి.

మాక్కిం గోర్కీ వివిధ ప్యాక్టరీలనుంచి వచ్చే కథలను ఎడిట్ చేస్తూనూ వుండేవాడు పత్రికలకు గ్రామాలనుంచి రిపోర్టులు పంపే వారిని లక్షనైజుచేస్తూనూ వుండేవాడు, యువకలైన రచయితలకు రచన వద్దతులను నేర్పుతూనూ వుండేవాడు. లూహూసాన్ తన కాలాన్ని ఎక్కువగా విద్యార్థులతో ఉత్తరప్రత్యుత్తరాలకోసం వినియోగించేవాడు. మన రచయితలు యువరచయితలకోసం ఎక్కువకాలం వినియోగించాలి. వారిసంఘాలను నిర్మించి వారిని అభివృద్ధిచేయాలి మన గాయకులు జాన పాళకోసం, సమిష్టిగానాలకోసం ఎక్కువ తైము వినియోగించాలి. అలాగే మన చిత్రకారులు ప్రజల చిత్రకళకోసం ఎక్కువ కృషిచేయాలి. ప్రజా విజ్ఞానాన్ని వ్యాపించేషువానికి పనిచేసే కామ్రేడ్సుతో, పైన చెప్పిన అనుభవాలంతా దగ్గరనందిందం పెట్టుకోవాలి. వారికి ఈ నిపుణులు వారిచూపుతూ వుండాలి. కాని ఈ పనిచేసేటప్పుడు ఆ వర్కర్లవద్దనుంచి కూడా ఈ నిపుణులు కొన్ని సంగతులు నేర్చుకోవాలి ఆ విధంగా తమ విజ్ఞానాన్ని, అనుభవాలను పెంపొందించుకొని ఎక్కువ అభివృద్ధి చెందుతూ వుండాలి. ఆ విధంగా తమ విజ్ఞానం అనుభవాలు, ప్రజల నుండి, యద్వార్తపరిశీలననుండి దూరం కుండా చేసుకోవాలి. తమ పూహలన్నీ గాలిమేడలు కాకుండా చూసుకోవాలి

అనుభవజ్ఞులైన రచయితలను, కళాకారులను మనం గౌరవించాలి. వారి కృషి మనకు అమూల్యం. కాని వారికి ఒక విషయం గూడా జ్ఞాపకం చెయ్యాలి. విప్లవ రచయితలు. కళాకారులు చమ రచయితలు ఒక ఆర్థాన్ని, ఆకారాన్ని ఇచ్చి వ్యాపింపచేస్తున్నారంటే ప్రజలతో నిర్మల సంబంధం పెట్టుకోవడం ద్వారానే అది సాధ్యమౌతోంది. ప్రజల పాపాలను బహిష్కరణం చేయడం, వారికి మనమొక ప్రచార ఆయుధంగా పనిచేయడం మూలంగానే అది సాధ్యమౌతోంది. ప్రజలకు ప్రాతినిధ్యం వహించడం మూలంగానే వారిని విజ్ఞానవంతులను చేయగలం. ప్రజలకు శిష్యుడిని చేస్తేనే వారికి గురువులం కాగలం. అలాకాకుండా ప్రజలకు నీతిని యజమానిని లార్డులాగ వారి నెత్తిమీద కూర్చుంచామనుకుంటే, నీవెంత గొప్పవాడవైనా సరే నీకెంత పాండిత్యం సామర్థ్యం ఉన్నా సరే, ప్రజలకు నీతో పనివుండదు. నీకూ, నీరచనలకూ భవిష్యత్తు మాన్యం.

అయితే మన యీ దృక్పథమూ ఉపయోగవాదమూ, (యూటిలిటేరియన్జిజ్మ) ఒకటేనా? అనే ప్రశ్న రావచ్చు. ఇంతవరకు జరిగిన సమావేశాల్లో కొందరు కామ్రేడ్స్ మనం చేసే పనిలో కళకంటే విజ్ఞాన ప్రధారం ఎక్కువ వుండితనుక, ఇది ఉపయోగవాదమే అని వాదించారు.

మామూలుగా చూస్తే భౌతికవాదం (మెటీరియలిజం) ఉపయోగవాదానికి (యూటిలిటేరియన్జిజ్మ) వ్యతిరేకం కాదు. కానీ, పూర్వోక్త వర్గం, యూర్పువావర్గాలదృష్టిలో ఉపయోగవాదాన్ని మనం పూర్తిగా వ్యతిరేకిస్తాం. ఎందుకంటే వా రా వాదాన్ని వట్టి సంకుచితదృష్టితో స్వలాభం కోసం వివియోంచుకుంటారు. ఏవర్గానికి సంబంధించకుండా అతీతమైన ఉపయోగవాదమనేది వుండదు. వర్గస్వత్వాసారితో విండబున్న సమాజములో ఈ ఉపయోగవాద మనేది ఏదో ఒక వర్గానికి చెందినదిగానే వుంటుంది. మనది కార్మికవర్గానికి చెందిన విప్లవకరమైన ఉపయోగవాదం. ఇప్పుడూ, ఇకముందుకూడా ప్రజాసామాన్యం యొక్క శ్రేయస్సునే ప్రధానంగా పెట్టుకునే ఉపయోగవాదం మనది. అందుచేత మనం కళాదృక్పథం కలిగిన, ఉత్తమ ఆశయంతో కూడిన విప్లవకరమైన ఉపయోగవాదులం. ఒకటెత్తు రామలింగంలాగ అప్పటికప్పుడు, ఏదో ఒక లాభాన్ని పొందుతేదాదాననే రకపు ఉపయోగవాదులం కాదు.

ఉవాహరణకి ఏదైనా ఒకరచన, ఆరచయితకి, అతని మిత్ర బృందానికి, లేదా ఇంకా కొద్దిమంది ఇతరులకి మాత్రమే నచ్చేదిగా వుండనుకోండి అలాంటిది ప్రజా సామాన్యానికి పనికిరాదు. ఒక్కొక్కప్పుడది ఒకటి అపకారిగామాడ పరిణమించవచ్చు. ఎందుకంటే ఆరచయిత తనయొక్క, తన చిన్న మతాయొక్క ప్రయోజనాలకోసమే తన భావాలను వాటిలో ప్రచారం చేస్తాడు. అలాంటి వారే ఇతరులను ఉపయోగ వాదులని నిందిస్తారు. అలా చేసేవారే ప్రజలను అవమాన పరుస్తున్నారన్నమాట. అంతేకాదు వారు తమ్ము కాము అర్థంచేసుకోలేని దుస్థితిలో వున్నారన్నమాట.

ప్రజా సామాన్యంలో ఆధికసంఖ్యాకులకు లాభదాయకంగా వుండేది ఏదైనా మంచిదే నీవు ప్రజల విజ్ఞానస్థాయిని పెంచకుండా. నీరచనలను వారు అర్థం చేసుకోలేక పోతున్నారని, వారు వెనుకబడి వున్నారని నిందించితే నీవెందుకూ పనికిరావు. పైన చెప్పినట్లు ఇది, సంస్కరించడం, ప్రజలలో వ్యాపింపజేయడం అనే రెండింటినీ సమన్వయ పరిచే సమస్య. ఈ సమన్వయం లేకపోతే, నిపుణులైనవారు ఎంతఉత్తమ స్థాయికి చేరిన రచనలు తయారుచేసినా, అవి సంకుచితమైన ఉపయోగవాదంతో ఇమిడివుంటాయి. అలాంటి రచనలను విగ్మలమైనవనీ, ఉత్తమమైనవనీ మనం ఎంత పొగిడినా ప్రజలు మనతో ఏకీభవించరు.

ప్రధాన సమస్య అయిన ప్రేక్షకులు, వారికోసం ఎలాపనిచేయాలి అనేదానిని పరిష్కరించితే, మనస్థాన మెక్కడ : మనం ఏ దృక్పథం తీసుకోవాలి : ఏ విషయాలను తీసుకోవాలి : మంచిని ఎక్కువగా వర్ణించాలా, చెడుగును ఎక్కువగా వర్ణించాలా : ప్రజలతో కలసిపోవాలా : అవసరంలేదా : ఉపయోగ వాదం అంటేఏమిటి : సంకుచిత దృష్టితోను, స్వలాభాపేక్షతోను కూడిన ఉపయోగవాదమా : వర్గాలకు అతీతమైన ఉపయోగ వాదమా : లేక విళం దృక్పథంతోను, దూరదృష్టితోనూ కూడిన ఉపయోగవాదమా : ఏదికావాలి : మొదలైన సమస్యలన్నీ పరిష్కారం చేయవచ్చు. మనం ఈ ప్రధాన సూత్రాన్ని అంగీకరిస్తే మన కల్పరత్న వర్కర్లు, మన సారస్వత తరగతులూ, ప్రచురణలూ, వైజ్ఞానిక దళాల విరూపణం, అన్నీకూడా ఆ పాలసీనే ఆచరణలో పెట్టాలి, అలా చేయక

పోవడం తప్పు. ఒకవేళ దానిని అమలులో పెట్టడంలో పొరపాట్లు సంభవిస్తుంటే వాటిని ఎప్పటి కప్పుడు సరిదిద్దుకుంటూ వుండాలి.

వైజ్ఞానికరంగంలో జాతీయైక్య సంఘటన

ఇక మనపార్టీలో ఆంతరంగిక సంబంధాలు ఎలా వుండాలి అనే సమస్యను తీసుకుందాం. అంటే మనపార్టీ మొత్తంగాచేసే పనికి, దానిలో సారస్వతం, కళలూచేసే పనికి వుండవలసిన సంబంధం ఏమిటి అనేది రెండోది. పార్టీకి వెలుపలనున్న వారితో మన సంబంధం ఏమిటి? అంటే మనపార్టీ సృష్టించే సారస్వతం, కళలూ, చేసేపనికి, ఇతరులు తయారుచేసిన సారస్వతం, కళలూ చేసేపనికి వుండవలసిన సంబంధం. అంటే రచయితల రంగంలోను కళాకారులరంగంలోను విర్మించవలసిన ఐక్యసంఘటన (యునైటెడ్ ఫ్రంట్) అన్నమాట.

మొదటి సమస్యను ముందు తీసుకుందాం. నేటి ప్రపంచంలో విజ్ఞానమంతా ఏదో ఒక వర్గానికి, ఏదో ఒక పార్టీకి, ఏదో ఒక రాజకీయ పంథాకు చెందివుంది. కళ కళకోసమే అనిగావి కళలు, సారస్వతం వర్గాలకూ రాజకీయాలకు పార్టీలకు అతీతమైన స్వతంత్ర విషయాలని గాని చెప్పుకునే రోజులు గతించాయి. వర్గవిభేదాలతోను, విభిన్న రాజకీయ పాలసీలతోను విండివున్న నేటి ప్రపంచంలో ఈ సారస్వతం, కళలు అనేవి ఏదో ఒక వర్గానికి, పార్టీకి చెందినవిగాను, వారి రాజకీయ హక్కులను కోరికలను ప్రతిబింబించేవిగాను, ఒక విప్లవవాతావరణంలో విప్లవకార్యక్రమాన్ని ప్రబోధించేవిగాను వుండవచ్చు. పీటీతో దేనితోనూ సంబంధం లేకుండా వుంటే అవి ప్రజలతోనే సంబంధం లేనివిగావుండి పోతాయి.

కార్మికవర్గ సాహిత్యమూ, కళలూ ఆ వర్గంయొక్క విప్లవకార్యక్రమంలో ఒకభాగం. లెనిన్ చెప్పినట్లు అది "యంత్రంలో ఒక మర మేకు వంటిది". మన పార్టీయొక్క విప్లవకార్యకలాపాల్లో పార్టీ సారస్వతమూ, కళలూ విర్వహించే పాత్ర ఏమిటో ఇదివరకే విర్దేశింపబడింది. అవి ఒక స్థానాన్నికూడా సంపాదించుకున్నాయి. ఈ పద్ధతిని వ్యతిరేకించడం.

అది "రాజకీయాలు మార్కిజంతో సమానం. కళలు కావటం
లిజంతో సమానం అనే ట్రాట్ స్కీవాదానికి దారితీస్తుంది. సారస్వతము కళల
యొక్క ప్రాముఖ్యతను గూర్చి ఆశీశయోక్తులతో కూడిన అభిప్రాయా
లను మనం సహించం. అలాఅని వాటి పాత్రను తక్కువ అంచనా
వేయుటనుకూడా అంగీకరించం. సారస్వతము కళలూ రాజకీయాలకు
లోబడి వున్నప్పటికీ రాజకీయాలపై ఇవి ఎంతో ప్రభావాన్ని కలిగి
వుంటాయి అని మరమేకులు, యంత్రానికి మరమేకులు ఎలా విడిచి
పెట్టరానివో, అలాగే ఇవి మన విప్లవోద్యమంలో విడిచిపెట్టరాని ఉపాం
గాలు. కొంచెం విశాల దృష్టితో చూస్తే ఇవిలేవిదే విప్లవం కొనసాగడం
కష్టం, విజయం పొందడం కష్టం. ఈ సత్యాన్ని గుర్తించక పోవడం
చాలా పొరబాటు

అంటేకాదు. కళలూ సారస్వతమూ, రాజకీయాలకు లోబడి వుంటా
యని మనం అన్నప్పుడు మనవృద్ధికి కార్మికవర్గంయొక్క ప్రజాసామా
న్యముయొక్క రాజకీయాలు, అంతే కాని రాజకీయపార్టీలని పేర్లు పెట్టు
కొనే విప్లవవ్యతిరేకవాదుల ముఠా కాదు ఇక్కడ మనం చూడవలసిన
నది రెండుపరిస్థిర విరుద్ధవర్గాలమధ్య జరిగే సంఘర్షణను గాని, కొద్ది
మంది వ్యక్తుల ప్రవర్తన కాదు. భావాలమధ్య పోరాటం, సారస్వతి
పోరాటం. — ముఖ్యంగా విప్లవభావాలు, సారస్వతం కళలు జరిపే
పోరాటం — రాజకీయాలపోరాటానికి లోబడే వుండాలి. ఎందుకంటే,
రాజకీయాలద్వారానే కార్మికవర్గంయొక్క, ప్రజాసామాన్యంయొక్క అప
సరాలు ఒక స్పష్టమైన స్వరూపంలో ప్రదర్శింపబడతాయి.

విప్లవ రాజకీయాలలో ఆరితేరిన రాజకీయ నిపుణులు, ప్రజా
సామాన్యంలోనుండి వచ్చి పోరాటాలు జరుపుతూన్న వేలకొలది రాజ
కీయ నైవికులకు నాయకులు మాత్రమే. ఈ నిపుణులపని అపోరాదేవారి
భావాలను కేంద్రీకరణం చేయడం. వాటిని ప్రజలు అర్థంచేసుకునే విధం
గాను ఆచరణయోగ్యమైనవిగాను తీర్చిదిద్ది తిరిగి వాటిని ప్రజాసామాన్యం
లోకి పంపడం. ఈ నిపుణులు బైటి ప్రపంచంతో సంబంధంలేకుండా
నాలుగుగోడల మధ్య కూర్చొని బండిని తయారుచేసే వారిలాగ కాదు
ఎస్.జే.య.పరిసింది. "మేం మేధావంతులం. ఇట్లో కూర్చున్నా ప్రజా

జరిగేవన్నీ అర్థంచేసుకోగలం" అనేసాకులు పనికిరావు. ఇక్కడే కార్మిక వర్గ రాజకీయ వేత్తకీ, బూర్జువావర్గ రాజకీయవేత్తకీ ప్రధాన వ్యత్యాసం మనకి కనబడుతుంది. కార్మికవర్గ రాజకీయాలకీ బూర్జువావర్గ రాజకీయాలకీ వున్న అంతరంకూడా మనకక్కడ బోధపడుతుంది. ఈతేడాను మనం గుర్తించకపోతే మన రాజకీయాలూ, రాజకీయ సైనికులూకూడా సంకుచిత స్వభావం గలవాదుగా తయారవుతారు. రోజు రోజుకు దిగజారిపోతారు.

మనం చర్చించ వలసిన రెండో విషయం రచయితల. కళాకారుల జాతీయైక్య సంఘటన నిర్మించడం ఎలాగ? కళలు, సారస్వతం రాజకీయాలకు బోధనీ వుంటాయి కనుకనూ, నేడు చైనా రాజకీయాలలో ప్రధాన సమస్య జపాను వ్యతిరేక పోరాటం కనుకనూ, మన రచయితలూ, కళాకారులూ ఇతర రచయితలతోనూ, కళాకారులతోనూ, ఆ ప్రాతిపదిక మీదనే ఐక్యసంఘటనను నిర్మించాలి. ఈ ఐక్యసంఘటనకూడా ప్రజాస్వామ్యసూత్రాలపైనే ఏర్పడాలి ప్రజాస్వామ్యసూత్రాలు గిట్టని ఇతర రచయితలూ, కళాకారులూ కొందరు ఈ ఐక్యసంఘటనలోకి రాకపోతే రాకపోవచ్చు శైలిలాంటి ప్రత్యేకసమస్యలపైకూడ మనం ఇతర రచయితలతో కలవవలసివుంటుంది. రచనలలోను కళలలోను కార్మికవర్గవాస్తవికతవుండాలని మనంఅంటాం. దీనినికూడా కొంతమంది అంగీకరించక పోవచ్చు. వీటివల్ల ఈరంగంలో మనం నిర్మించే జాతీయైక్య సంఘటన ఆరంభంలో కొంతవరకు సంకుచితమైనదిగా వుండవచ్చు.

కొన్ని సమస్యలమీద ఐక్యత సమకూరినా, ఇతరులను మనం కొన్ని విషయాలలో విమర్శిస్తాం. ఇవన్నీ ఒకదానికొకటి వ్యత్యాసమున్న సమస్యలై నప్పటికీ వీటన్నిటినీ సమన్వయ పరచాలి. జాతీయైక్య సంఘటనలో పోరాటమూ, విమర్శనలూ అనే సమస్యతో పాటు జపానుకు వ్యతిరేకంగా ఐక్యమవడం అనే సమస్య కూడా వస్తుంది. ఈ ఐక్యసంఘటనలు పోరాటం సంగతి వదిలి పెట్టే వట్టి ఐక్యతగా తయారైనా, లేదా హృదయపూర్వకమైన ఐక్యత లేకుండా కేవలం పోరాటంకోసమే ఐక్యతగా తయారైనా అవి రెండు రకాల ప్రమాదాలకు దారితీస్తాయి. మితవాదపక్షం రాజీమార్గాన కొట్టుకుపోయి శతృవుకు లొంగిపోదామనే స్థితికి రావచ్చు. లేదా అతివాదపక్షం సెర్వేరియన్ పోకడను పోవచ్చు.

వీటినే లెనిన్ “కుంటిపాలసీయ” అన్నాడు. ఇది ఒక రాజకీయాలకే కాకుండా సారస్వతానికి, కళలకూకూడా వర్తిస్తుంది.

ఈ వైజ్ఞానిక రంగంలో ఐక్యసంఘటనలోవికివచ్చే వివిధ శక్తులలో పెటీ బూర్జువా రచయితలూ, కళాకారులూ ఒక ప్రముఖ స్థానాన్ని ఆక్రమిస్తారు. వారిలోచనలూ రచనలూ కొన్ని లోపాలతోనూ బలహీనతలతోనూ కూడుకొని వుంటాయి. అయినప్పటికీ, బూర్జువావర్గంతోను పూర్వదర్ వర్గంతోను పోల్చిచూస్తే వీరు మెరుగె. వీరు ఎక్కువగా విప్లవంపై పే మొగ్గుతారు. కార్మికకర్షకులకు, సైనికులకూ దగ్గరగా వుంటారు. వీరి బలహీనతలను పోగొట్టి లోపాలను సరిదిద్ది, వారు పూర్తిగా కార్మిక కర్షకుల, సైనికుల పక్షానికి వచ్చేటట్లు చేయడం చాల ప్రవాసమైన కర్తవ్యం.

విమర్శన ఎలా వుండాలి ?

వైజ్ఞానికరంగంలో విమర్శన అనేది పెద్ద ఆయుధం మనం దానిని పరిపూర్ణమైన దానివిగా చేసుకోవాలి. ఈ విషయంలో మనం ఇంతవరకు చేసిన పని చాలదు.

విమర్శన అనేది కొంచెం చిక్కులతోకూడిన సమస్య. దానికి ప్రత్యేక పరిశోధన కావాలి. ఇక్కడ నేను దానిలోని ప్రధాన విషయాన్ని గూర్చి మాత్రమే చర్చిస్తాను దానితోపాటు కొన్ని వ్యక్తిగత సమస్యలపై మన కామ్రేడ్లు అవలంబించే పొరపాటు దృక్పథాలను కూడా తెలుపుతాను.

కళలను, సారస్వతాన్ని విమర్శించడంలో రెండు ప్రమాణాలున్నాయి. ఒకటి రాజకీయ దృష్టితో చేసేది. రెండోది కళాదృష్టితో చేసేది.

రాజకీయ కొలబద్ధతతో చేసే విమర్శన ప్రకారం, జపాను వ్యతిరేక యుద్ధానికి లాభకరమైనదీ, ప్రజా ఐక్యతను పెంపొందించి వారంతా ఒకే ఆశయంతో ఒకే హృదయంతో పోరాడోన్నట్లుగా అమ్యేటట్లు ప్రోత్సహపరిచేదీ, వారి అజ్ఞానాన్ని పోగొట్టి విజ్ఞానాన్ని పెంపొందింపజేసేదీ, ఏదైనా మంచిదే అవుతుంది. అలా కాకుండా, జపాను వ్యతి

లేక యుద్ధానికి తోడ్పడనిదీ, ఐక్యతను పెంపొందించనిదీ, ప్రజలను విరుత్సాహ పరిచేదీ, వారి అభివృద్ధిని పెనక్కి లాగివట్టేదీ ఏదైన చెడ్డదే అవుతుంది.

మంచి, చెడ్డ అనేది దేనివిబట్టి నిర్ణయిస్తాం? రాసేవారి ఉద్దేశాన్ని బట్టి? లేక ఆరచనకలిగించే ఫలితాన్నిబట్టి? భావవాదులు (ఐడియలిస్టులు) ఉద్దేశాలకే ఎక్కువ ప్రాధాన్యతనిస్తారు. ఫలితాలను వదలి పేట్టేస్తారు. అలాగే మెకానికల్ భౌతికవాదులు ఫలితాలకు మట్టుకే ప్రాధాన్యతనిచ్చి ఉద్దేశాల జోలికిపోరు....మనం ఈ రెండింటినీ వ్యతిరేకిస్తాం. మనం - గతితార్కిక భౌతికవాదులం (డైలెక్టికల్ మెటీరియలిస్టులం) ఉద్దేశాన్ని, ఫలితాన్ని సమన్వయించి చూడాలంటాం. ప్రజల కోసం పనిచేయాలనే ఉద్దేశంతో బయలుదేరితే దానిఫలితం వేరుగా వుండదు. ఒకవ్యక్తి లాభంగావి. ఒక చిన్న ముఠా ప్రయోజనంగావి నమకూర్చాలనే ఉద్దేశం మంచిదికాదు. అలాగే ప్రజలకోసం పనిచేయాలనే ఉద్దేశంతో ఆరంభించినా, ప్రజలు జీర్ణం చేసుకోలేని ఫలితాల విస్తోందేమోననే విచక్షణ లేకపోయినా, అదీ మంచిదికాదు.

ఒక రచయిత యొక్క, కళాకారునియొక్క ఉద్దేశం సరియైన దవునాకాదా అనిగావి, మంచిదా చెడ్డదా అనిగావి నిర్ణయించవలసి వస్తే అతడేమవి ప్రకటించుకున్నాడా అనేదికాదు మనం చూడవలసింది. అతని ప్రకటనమీద మనం ఆధారపడకూడదు. అతని ప్రవర్తనవల్ల సమాజంలో కలిగే ఫలితాలు ఏమిటా అని పరిశీలించాలి. రచయిత యొక్క కోరికను సమాజంలో అతని ప్రవర్తననుబట్టి నిర్ణయిస్తాం. అతని ఉద్దేశాన్ని దాని యొక్క ఫలితాన్నిబట్టి నిర్ణయిస్తాం.

మన విమర్శన సెట్టేరియవిజంతో కూడినదిగా వుండకూడదు. జపాను వ్యతిరేక పోరాటంలో మనతో కలిసి వచ్చేవారు, జాతీయైక్య సంఘటనలో వున్నవారు తమ తమ రాజకీయ దృక్పథాలతో వెలిబుచ్చే అభిప్రాయాలను సహించాలి. కాని మన విమర్శనలో కొన్ని ప్రధాన సూత్రాలను మట్టుకుపాటించవలసిందే: అంటే, జాతీయవ్యతిరేక భావాలతో గాని, అశాస్త్రీయమైనవి. ప్రజా వ్యతిరేకమైనవిగాగావి, కమ్యూనిస్టు వ్యతిరేక భావాలతోగావి వచ్చే రచనలను మనంతీవ్రంగా విమర్శించవలసిందే.

ఎందుచేతనంటే ఆ రచనల ఉద్దేశం, ఫలితాలూకూడా జాతీయైక్యతను విచ్చిన్నం చేసేవి, జపాను వ్యతిరేక పోరాటాన్ని బలహీనపర్చేవి అయి వుంటాయి.

ఇక, కళాదృష్టితో చేసే విమర్శనలకు కొలబద్ద యేమిటో చూద్దాం. ఉత్తమకళాసమన్వితమైనవన్నీ మంచివే అవుతాయి, కళావిహీనమైనవన్నీ చెడ్డవి అవుతాయి. కాని ఇవికూడా సమాజంమీద కలిగించే ఫలితాన్ని బట్టే వుంటాయి. చాలా కొద్దిమంది రచయితలు, కళాకారులు మాత్రమే తాము తయారుచేసినవి బాగాలేవు అనే విషయం గుర్తించగలరు. విమర్శనవిషయం తీసుకొంటే వివిధరచనలలోను, కళారూపాలలోను పోటీలురావడం మంచిది. కాని పోటీలకువచ్చినవాటిని విమర్శించడంలో మాత్రం సరిగా విమర్శించాలి. శాస్త్రీయమైన కళాదృష్టితోను, కొలబద్దతోనూ విమర్శించాలి. కొంచెం తగ్గుస్థాయిలో వున్నవాటిని అభివృద్ధి చేయడానికి ఈపద్ధతి అవసరం.

విమర్శనలో రాజకీయ ప్రమాణం, కళాప్రమాణం అని రెండు కొలబద్దలున్నాయని అంటున్నాం. అయితే ఈ రెండింటికీ మధ్య ఎలాంటి సంబంధం వుండాలి ?

రాజకీయాలు కళతో సమానంకాదు. సామాన్యంగా ప్రపంచంపట్ల వుండే దృక్పథం కళాజనితమైన సిద్ధాంతంకాదు. ప్రజలతోను ఉద్యమంతోను సంబంధం లేక కదిలికలేని జడ పదార్థంలాంటి ప్రత్యేక రాజకీయాలనే వాటిని మనం అంగీకరించం. అలాగే దేనితోనూ సంబంధంలేని ప్రత్యేక కళా ప్రమాణాలనేవాటిని కూడా నిరాకరించుతాం. వివిధ వర్గ సమాజాలలోను, సమాజంలోని వర్గాలలోను వివిధరాజకీయ కళాప్రమాణాలున్నాయి. ఏది ఏమైనప్పటికీ, రాజకీయ ప్రమాణంతో చేసే విమర్శనయే ప్రాధాన్యత వహిస్తుంది. కళాప్రమాణంతో చేసేది రెండోదిగానే వుంటుంది.

బూర్జువావర్గం కార్మికవర్గ సాహిత్యాన్ని. కళారూపాలను అవి ఎంత ఎక్కువ కళాసౌష్ఠ్యవంగా వున్నానరే, నిరాకరిస్తుంది. అలాగే కార్మికవర్గం కూడా, బూర్జువా వైజ్ఞానికరూపాలు ఎంత కళాసమన్వితమైనవైనా సరే, నిరాకరించాలి. పాపిష్టులవంటి పచ్చి అభివృద్ధి నిరోధకుల వైజ్ఞానిక రూపాలు కూడా కొంతవరకు కళా సమన్వితంగానే వుంటాయనే

సంగతి మనం మరచిపోకూడదు. అవి ఎంత ఎక్కువ కళా సౌష్ఠ్యంగా వుంటాయో ప్రజాసామాన్యానికి అంత ఎక్కువగా హాని చేస్తాయి. అందుచేత వాటిని విస్సంకోచంగా నిరాకరించాలి. దోపిడివర్గాలు తమ అవసాన దశలో తయారుచేసే సారస్వతంలోను, కళా రూపాలలోను, ఒక లక్షణం మాత్రం అన్నిటా మనకి కనబడుతుంది. అది ఏమంటే, అకళారూపాలకీ వాటిలో జొప్పించబడే ఆవర్గ అభివృద్ధి నిరోధక రాజ కీయానికి మధ్యవుండే వైరుధ్యం. విజావికారెందూ అతికపు.

మనం, రాజకీయాలు కళతో కలిసి వుండాలనీ, కళారూపంతో విషయం కలిసివుండాలనీ అలాగే విప్లవ రాజకీయాలను ఎంతో తత్వ స్థాయికి చేందిన కళారూపంలో పొందుపర్చగలిగితే అంత చక్కగానూ ప్రచిర్చింప బడాలని కోరుతాం. లేకుంటే అవి ఎంత అభ్యుదయ కరమైనవైనా ఖర్చుగానే వుండిపోతాయి.

అందుచేత మనం, కళా సౌష్ఠ్యంగా వున్నా అభివృద్ధి నిరోధక రాజ కీయాలతో గూడిన కళారూపాలనూ తిరస్కరిస్తాం; చక్కని విషయంతో కూడివున్నా కళా సౌష్ఠ్యవంగలేక వట్టి వినాదాల బోర్డులు (ప్లేకార్డు)లాగ వుంటే వాటిని తిరస్కరిస్తాం. వైజ్ఞానిక రంగంలో ఈ రెండు శ్రేణుల తోనూ మనం పోరాటం జరపాలి.

విజానికి నేడు మన కామ్రేడ్స్ లో ఈ రెండు ధోరణులూ వున్నాయి. చాలమంది ఈ విషయంలో ప్రాథమిక జ్ఞానమే లేకుండా వున్నారు. మీకుకొన్ని ఉదాహరణలు చూపుతాను.

1. "మానవ స్వభావం" అనే సిద్ధాంతం ఒకటి. అయితే మానవ స్వభావం అనేది లేదా? అంటారు. వుంది. కాని అది ఒక నిర్దిష్టమైన స్వరూపం కలిగివుంది. వర్గాలతో కూడిన సమాజంలో మానవ స్వభావం అనేది ఆయా వర్గాల స్వభావం మాత్రమే. అంతేగాని వర్గ విభేదాలకు అతీతమైన ప్రత్యేక మానవ స్వభావం అనేది లేదు.

మనం కార్మిక వర్గపు మానవ స్వభావాన్ని మనదిగా చెబుతాం. అలాగే బూర్జువావర్గం, పెట్టి బూర్జువావర్గం, సరి వర్గాల మానవ స్వభావపక్షం వహిస్తారు. అయినా వారు ఆ సమాజంలోని అతీతమైన ప్రత్యేక మానవ స్వభావం నుండి సాధారణ మాత్రమేనవి

చెప్పుకుంటారు. అందుచేత వారి దృష్టిలో కార్మికవర్గపు మానవస్వభావం మామూలు మానవ స్వభావానికి విరుద్ధమని. యెనాన్ లోకూడా ఈ “ప్రత్యేక మానవస్వభావ” సిద్ధాంతవాదులున్నారు. వారు తమ సారస్వతానికి, కళలకు ప్రాతిపదిక మానవస్వభావమే అని చెప్పుకుంటూ వుంటారు. ఈ సిద్ధాంతం పూర్తిగా తప్పు.

2. ఈసమావేశంలోనే ఒకరు ఇలా అన్నారు: “సారస్వతానికి కళలకూ ప్రధానమైనది ప్రేమ. మానవజాతిని ప్రేమించడం” అని.

ప్రేమప్రధానమని దానితో ఆరంభిస్తే ఆరంభించవచ్చు. కాని అంతకంటే ప్రధానమైనవిషయం ఇంకోటి వుంది. ప్రేమ అనేది ఒక భావన. బాహ్యమైన ఆచరణయొక్క ఫలితం. మనం ప్రారంభించడమే అలాంటిభావనతో ప్రారంభించం. బాహ్యమైన ఆచరణతోనే ప్రారంభిస్తాం. మేదావి తరగతినుండి వచ్చిన రచయితలూ, కళాకారులూ కొందరు, కార్మికవర్గాన్ని ప్రేమిస్తున్నారంటే దానికి కారణం సమాజంలో కార్మికవర్గం లాగానే తాముకూడా అనాదరణంగా చూడబడడమే. దీని ఫలితంగానే తమజీవితాలను కార్మికవర్గ జీవితాలతో సమ్మిళితంచేసుకున్నారు ఇలాంటి సామ్రాజ్యవాదులను మనంద్వేషించుకున్నామంటే వారు మనదేశంపై దురాక్రమణకు పూనుకోబట్టే. ప్రపంచంలో ఎక్కడా కారణంలేనిప్రేమ, కారణంలేని ద్వేషం వుండవు.

మానవజాతినంతనూ ప్రేమించడమనే విషయానికి వద్దాం. మానవ జాతి వర్గాలుగా ఎప్పుడైతే విడిపోయిందో, అప్పుడే సర్వమానవప్రేమ అనేది పోయింది. నేడు అధికారంలోవున్న వర్గాలు ఈ వినాదాన్ని తీసుకుంటున్నాయి. కాన్ ఫ్యూషియస్, టాల్ స్టాయ్ ఈ సిద్ధాంతం కోసమే కృషిచేశారు. కాని ఎవ్వరూ సాదించలేకపోయారు. ఎందుకంటే ఈవర్గ సమాజంలో నేడది సాధ్యమయ్యేదికాదు. అయితే విజయమైన సర్వమానవ ప్రేమ అనేది సాధ్యం కానేకాదు అని అడగవచ్చు. అది సాధ్యమౌతుంది. నేడుకాదు. ప్రపంచమంతటా వర్గవిభేదాలు విరూపించబడిన నాడే అది సాధ్యమౌతుంది. ఈ వర్గాలే సమాజాన్ని చీల్చాయి. ఇవిపోతే మానవజాతి తిరిగి ఏర్పడింది. అప్పుడుసర్వమానవప్రేమ ఉంటుంది. అంతవరకూవు.

ప్రేమించం. సమాజంలో ఒక దుష్ట విధానాన్ని కూడా ప్రేమించం. అలాంటి వాటినిన్నిటిని నిర్మూలించడమే మన ఆశయం. ఇది ప్రజల కుండే మామూలు ప్రపంచజ్ఞానం. మన రచయితలు, కళాకారులూ దీనిని అర్థం చేసుకుంటారా ?

3. ఈ సమావేశంలోనే ఇంకొకరు ఇలా అన్నారు : “సారస్వతం, కళలూ మంచిని, చెడునూ సరిసమానంగా ప్రతిబింబిస్తాయి.”

ఈ రిమార్కులో చాలా అస్పష్టమైన సమస్యలు ఇమిడివున్నాయి. మన సారస్వతమూ, కళలూ ఎప్పుడూ ఆ విధంగానే లేవు. చాలమంది పెట్టిబూర్లువారచయితలకు మంచి కనబడటమేలేదు. వారి రచనలన్నీ చెడుగునే వర్ణిస్తుంటాయి. ఇంకా కొంతమంది రచయితలు కేవలం విరాళవాదాన్ని, తప్పించుకు తిరిగేదోరణిని ప్రచారం చేస్తారు.

సోషలిస్టు పునర్నిర్మాణ కాలంలో సోవియట్ సారసత్వం ప్రచారంగా మంచినే వర్ణించేది. పొరపాట్లను చూపినా మంచిలో అవి ఒక భాగంగానే చూపేవారు. అంతేగావి మంచినగం, చెడునగం అనేది అక్కడలేదు.

అభివృద్ధి విరోధక సమయాల్లో బూర్జువా రచయితలు విప్లవ ప్రజాసామాన్యాన్ని దోపిడీలు చేసే మూక అని వర్ణించారు. బూర్జువా వర్గాన్ని పవిత్ర మానవులని పొగడేవారు. ఇక్కడ మంచీచెడూ అనేవి, తల్లక్రిందు చేయబడ్డాయి.

వీటన్నిటివల్ల మనకు స్పష్టమయ్యేది ఏమిటి: విప్లవ రచయితలూ, కళాకారులూ మాత్రమే, ఎప్పుడు పొగడాలి, ఎప్పుడు తెగడాలి, అనే సమస్యకు సరియైన పరిష్కారాన్ని పొందినవరకు. ప్రజాసామాన్యానికి ప్రమాదం కలిగించే దుష్టశక్తులన్నిటినీ ఖండించాలి. ప్రజల విప్లవ పోరాటానికి నందించిన వాటినిన్నిటినీ పొగడాలి. ఇదే విప్లవ రచయితల, కళాకారుల కర్తవ్యం.

4. “సారస్వతం కళలు - వీటిపని ఎల్లప్పుడూ ప్రతిదాన్ని బట్టి బయలుచేస్తూ వుండటమే” అనేది మరొకవాదన.

పైదావిలాగానే, ఈవాదనలో కూడ చారిత్రకసత్యం శూన్యం. మొట్టమొదటి సంగతి, సారస్వతం కళలూ, ఎల్లప్పుడూ ప్రతిదాన్ని బట్టి

బయలు చేయడానికి మాత్రమే ఉపయోగింపబడవు. విప్లవ రచయితలు, కళాకారుల విషయమే తీసుకుంటే వారు దురాక్రమణ దారులను, దోచుకునేవారిని, ఇతరులను అణచిపెట్టేవారిని బట్టబయలు చేయడమే ఆశయంగా పెట్టుకుంటారు. అంతేగాని ప్రజాసామాన్యాన్ని కాదు. విజ్ఞానికి ప్రజలలో కూడా పొరపాట్లు వుండవచ్చు. కాని వారిలో ఆలోపాలన్నీ దోపిడిదార్లు వారిపై సాగించే దుష్పరిపాలన ఫలితంగానే వస్తాయి. మన విప్లవ రచయితలూ, కళాకారులూ యీ లోపాలన్నిటినీ, దోపిడిదార్లు ప్రజాసామాన్యంపై గావించే దుర్మార్గాలుగానే చిత్రించాలి. ఇది ప్రజలలోపాలను బట్టబయలు చేయడం కానేరదు. ప్రజలసంగతే తీసుకుంటే, మన కర్తవ్యమంతా వారిని విజ్ఞానవంతులుగా చేయడం. ఉన్నతస్థితికి తీసుకొని పోవడం - ఇదే. విప్లవ వ్యతిరేకరచయితలుమాత్రమే ప్రజలను "మూఢులు" అని, "దోపిడిలు చేసే ఆల్లరిమూక" అని వర్ణిస్తారు.

5. "ఇది ఇంకా వ్యాసాల కాలమే. లూసాన్ రచనలలోని శైలి వాదదం ఇంకా అవసరమే" అనేది మరొకవాదన.

లూసాన్ వ్యాసాలు వ్యంగ్య రచనలు. వ్యాసాలు, లూసాన్ శైలి, శతృవుల గుట్టును బట్టబయలు చేయడానికి ఉపయోగించే ఒక పద్ధతి. లూసాన్ నిరంకుశపరిపాలనా దినాల్లో జీవించాడు; ఆరోజుల్లో వాక్ స్వాతంత్ర్యంలేదు. అందుచేత ఆయన వ్యంగ్యంతోకూడిన వ్యాసాలతో నిరంకుశ వ్యతిరేక పోరాటం సాగించాడు. అది సరియైన పద్ధతే.

చైనాలో పాసిస్తులను, అభివృద్ధి విరోధకములాలను వ్యంగ్య రచనలతో ఎదుర్కోవడం అవసరమే. కాని పూర్తి వాక్ స్వాతంత్ర్యం వున్న షాన్-కాన్-వింగ్ టోర్గరు ప్రాంతంలో మనం రాసే వ్యాసాలు, లూసాన్ వాటిలాగ వ్యంగ్యధోరణిలోవుండకూడదు. అక్కడ మనం ప్రజా శతృవులతో కాకుండా, ప్రజలతోనే వ్యవహరిస్తున్నాం. లూసాన్ కూడా తన వ్యాసాలలో ఎప్పుడూ విప్లవ ప్రజాసామాన్యాన్నిగాని, విప్లవ పార్టీలనుగాని అడిపొయ్యలేదు. పీరిని గురించి వ్రాసే అతని వ్యాసాలు ఇంకో రకమైన శైలిలో వుండేవి. నేనిందాక చెప్పినట్లు ప్రజలలోవుండే లోటు పాట్లను మనం విమర్శించాలి. కాని ఆ విమర్శన వారి విజ్ఞానస్థాయిని అనుసరించివుండాలి. వారిని విజ్ఞానవంతులను చేసేవిగాను, కాపాడేవి

గాను వుండాలి. మన కామ్రేడ్స్నుకూడా శతృవును విమర్శించినట్లే విమర్శిస్తే. నీవూ ఒక శత్రువువే అవుతావుగాని కామ్రేడువు కావు.

అయితే ఇక మనం వ్యంగ్యరచనలు మానుకోవలసిందేనా : అని కొందరడగవచ్చు. కాదు; వ్యంగ్యంలోకూడా రకాలున్నాయి. శతృవుపట్ల ఉపయోగించేది ఒకరకం. మిత్రులపట్ల ఉపయోగించేది మరొకరకం. మన పక్షంలో వుండే కామ్రేడ్స్ ప్రజలపట్ల ఉపయోగించేది ఇంకోరకం. ఈ మూడురకాలవ్యంగ్యాలు మూడుప్రత్యేక దృక్పథాలు కలిగివుంటాయి. అంతేకాని, అసలువ్యంగ్యరచనావిధానాన్నే మానివేయాలని కాదు. దానిని తప్పుగా వాడకుండా వుండాలి.

8. “ ప్రజావిజయాలను, వారిగుణగణాలను మనం పొగడనవసరము లేదు. మంచినే పొగుడుతూవుండే రచనలు తప్పనిసరిగా మంచి రచనలు అవుతాయని ఎక్కడాలేదు. అలాగే చెడుగును బట్టబయలుచేసే రచనలు తప్పనిసరిగా చెడ్డరచనలనీ లేదు ” అనేది ఇంకొకవాదన.

నీనొక బూర్జువా రచయితవుగాని, కళాకారుడవుగాని అయివున్నట్లయితే, సహజంగానే నీవు కార్మిక వర్గాన్ని అభినందించవు. బూర్జువా వర్గాన్నే పొగడుతావు. అదే విధంగా నీవు కార్మికవర్గ రచయితవైనా, కళాకారుడివైనా సహజంగా కార్మిక వర్గాన్నే పొగడుతావు. కాని నీవు వై రెండింటిలో ఏదో ఒక రకమైన వాడివి కావాలి.

బూర్జువార్గంలోని మంచిని పొగడుతూవుండే రచనలన్నీ తప్పనిసరిగా ఉత్తమ రచనలుకావు. అలాగే బూర్జువా వర్గంలోని చెడుగును బట్టబయలుచేసే రచనలన్నీ తప్పనిసరిగా తక్కువరకం రచనలుకానక్కరలేదు. కార్మికవర్గపు మంచిని వర్ణించే పద్ధతి ఆ రచనయొక్క ఉత్తమ గుణాన్ని ఏమీ తగ్గించదు. అలాగే చెడుగుమీద దాడి సలే రచనా విధానంకూడా దానిని కొంచెపర్చదు. ఇక్కడ రచయితలను నేనొక ప్రశ్న వేస్తాను. ప్రపంచాన్ని, ప్రపంచ చరిత్రనూ విర్మించే ప్రజాస్వామ్యాన్ని మనం ఎందుకు పొగడకూడదు? నూతన ప్రజాస్వామ్యాన్ని, సోషలిజాన్ని, వాటి స్థాపనకోసం పోరాడే కార్మికవర్గాన్ని, కమ్యూనిస్టు పార్టీని మనం ఎందుకు అభినందించకూడదు ?

ఒక రకం రచయిత లున్నారు. వారికి ప్రజాసామాన్యంకోసం పనిచేయడమంటే ఉత్సాహం వుండదు. ప్రజాపోరాటాలను, ప్రజా విజయాలను గురించి మాట్లాడకుండా నిమ్మకు నీరెత్తినట్లు కూర్చుంటారు. ఇంక వారు చేసేపని అంతా తమ్ముతాము పొగడు కోవడం, తమను తాము అభివందించుకోడం మాత్రమే. అటువంటివారు పెటీ యూర్పువా వర్గానికి చెందిన అహంభావపూరితులు. వారికి అంతిమ ప్రజావిజయంలో విశ్వాసంలేదు. వారు విప్లవోద్యమానికి వేరు పురుగులు. విప్లవోద్యమానికి వీరు ఆవసరంలేదు.

(7) “ఇప్పుడు మనల నెదుర్కొనేది మనస్థానం ఎక్కడ అనే సమస్యకాదు. మనకు సరియైన దృక్పథమే వుంది. మన ఆశయం. ఉద్దేశంకూడా సరియైనవే. పోతే మనం విషయాన్ని చెప్పేరీతి మాత్రమే ప్రధానమైనది. ఎందుకంటే చెప్పేవిషయాన్ని సరిగా చెప్పలేక పోతే సత్యలితం కలగదు” అనేది ఒక వాదన.

ఉద్దేశం, ఫలితం అనే వాటినిగురించి ఇదివరకే స్పష్టంచేశాను. వాటికున్న అవినాభావ సంబంధాన్నికూడా గతితార్కిక భౌతికవాద రీత్యా వివరించాను. పోతే ఇప్పుడు, ఎలాంటి ఫలితం కలుగుతుంది. అనే సమస్య, మనస్థానం ఎక్కడ అనే సమస్యకూడా వుంటుందా వుండదా అని చూడాలి.

ఏదైనా ఒకరచన ఎలాంటి ఫలితాన్ని కలుగజేస్తుందో ఆలోచించకుండా రాసినవారి ఉద్దేశాన్ని మట్టుకే తీసుకుంటే, ‘రోగం ఏమిటో తెలుసుకోకుండా మందునిచ్చే డాక్టరు’ లాంటివాళ్ళమే అవుతాం. తాము యిచ్చే కార్యక్రమం ఆచరణసాధ్యమా కాదా అని ఆలోచించకుండా. ప్రణాళికలు న్రకటించే రాజకీయపార్టీ లాంటి వారమే అవుతాం. ఒక రాజకీయపార్టీనిగురించిగావి, ఒకడాక్టరునుగురించిగావి మనం ఒక నిర్ణయానికి రావాలంటే వారి ఆచరణ ఎలావుంది అనే దాన్నిబట్టి ఆ నిర్ణయానికి వస్తాం. రచయితలూ, కళాకారులవిషయంకూడా అంతే. ఏదయినా ఒక ఉద్దేశం మంచిదవాలంటే ఆచరణలో పూర్వపు అనుభవంతోపోల్చి దాని ఫలితం ఎలా వుంది అనేది తెలిసి కోవాలి. ఉద్దేశించిన విషయం ఏరీతిగా చెప్పబడింది, అనేది పరిశీలించాలి.

మంచి ఉద్దేశం కలవారి లక్షణాలు తెలుస్తూనే వుంటాయి. వారు ఆత్మవిమర్శన చేసుకుంటారు. తమ రచనలలోని లోటుపాట్లను గుర్తించి వాటిని సరిదిద్దుకోవాలనే విశ్వయంతో వుంటారు. విజ్ఞానికి ఇలా చేసుకుంటున్నాడే వారు చేసేది సరియైనదిగా వుంటుంది. దానిలోపాటు, ఆచరణలో మన రచనా ఫలితాల ఎలా వుంటున్నాయి అనే సంగతిని ఒక బాధ్యతాయుతమైన దృక్పథంతో పరిశీలించి తెలుసుకుంటూ వుండాలి. అలా చేస్తూవుంటేనే నీకు రచనలలో సరియైన దృక్పథమంటే ఏమిటో, ఏ మార్గ మవలంబించాలో క్రమంగా అవగాహనమవుతుంది. నీ కార్యకలాపాల్లో ఈ విధానాన్ని అవలంబించకపోతే, నీకు ఏమీ అర్థంకాదు. అన్నీ అర్థమయ్యాయని నీవనుకుంటే అనుకోవచ్చు. కాని నీకు ఏమీ తెలియదు.

8. “మార్క్సిజం - లెనినిజాన్ని నేర్చుకోవడంవల్ల గతికార్మిక భౌతికవాద పద్ధతినే రాసే అలవాటుకు దారితీస్తుంది. ఇది రచయితలలో ఉద్భవించే నూతనభావాలకు హావికరం” అనే మరోవాదనకూడా వచ్చింది.

మార్క్సిజం - లెనినిజం నేర్చుకోదమంటే - ప్రపంచాన్ని, సమాజాన్ని సారసత్వాన్ని, కళనూ, గతికార్మిక భౌతికవాద దృష్ట్యా చూడడమే.

దానిఅర్థం, భౌతికవాద వేదాంతోపన్యాసాలను యథాతథంగా నీరచనల్లో పెట్టాలని కాదు.

మార్క్సిజం - లెనినిజం. సారస్వతంలోను కళలలోను వాస్తవికతను ఇముడ్చుతుంది. అంతేగాని మార్క్సిజానికి బదులుగా అవి ఉపయోగపడవు. ఉదాహరణకు మార్క్సిజం - లెనినిజంలో యాదం సిద్ధాంతంకూడా ఇమిడివుంది. అంతేగాని యాదం సిద్ధాంతాన్ని మార్క్సిజానికి బదులుగా తెచ్చిపెడితే ఉపయోగపడదు. సరుకులేని వట్టి పిడివాదం నూతన భావోదయాన్ని నాశనంచేసే మాటనిజమే. అది ఒక నూతన భావాలనే కాదు మార్క్సిజాన్ని కూడా దెబ్బకొడుతుంది.

అయితే, మార్క్సిజం - లెనినిజం నూతన భావోద్రేకాన్ని పాడు చేయదా? అని అడగవచ్చు. ఔను, పాడుచేస్తుంది. పూర్వలిజంలోను, బూర్జువావర్గంలోను, పెట్టి బూర్జువావర్గంలోను, అహంభావంలోను, అలా

విధానానికి వుండే తేడా వారికి తెలియదు. ఇవిరెండూ రెండు వేరువేరు ప్రదేశాలుగా వుండటమేకాదు. రెండు వేరువేరు చారిత్రక యుగాలనే ప్రతిబింబిస్తున్నాయి. షాంఘైలో వున్నది. బూర్జువా, జమీందారీ వర్గాల పరిపాలన క్రిందవున్న సెమీఫ్యూడల్, సెమికలోనియల్ సమాజం. మన ప్రాంతాలలో కార్మికవర్గ నాయకత్వం క్రింద విక్రింపబడిన నూతన ప్రజాస్వామిక సమాజం వుంది.

మన ప్రాంతాల్లోకి రావడమంటే కార్మికకర్షకుల, సైనికుల, ప్రజా సామాన్యయొక్క పాలనక్రింద వున్న కొత్తరాజ్యంలో ప్రవేశించడం అన్నమాట. ఒక వెయ్యిసంవత్సరాల చరిత్రలో చైనాదేశం కనివిని ఎరు గని కొత్తరాజ్యంలో అడుగు పెట్టడమన్న మాట. అక్కడి ప్రజలంతా మారిపోయారు. ఇప్పుడక్కడ మన ప్రేక్షకులు పాఠరకంకాదు. పాఠ కాలం గతించిపోయింది. అది తిరిగి రాదు. మనమిప్పుడు ఎట్టిసంకోచం లేకుండా ఆ నూతన ప్రజతో కలిసిపోవాలి.

కొంతమంది రచయితలు “చైనాలోని ఇతర ప్రాంతాల (కొమింటాంగ్) పాఠకులకోసం మమ్మల్ని రాయనీయండి. మమ్మల్ని వారు ఎరుగుదురు. మారచనలు దేశానికంతకీ మేలు చేస్తాయి” అని అంటున్నారు.

ఈ ఆలోచన పూర్తిగా తప్పు. కొమింటాంగ్ ప్రాంతం కూడా మారు తోంది. అక్కడి ప్రజలకు ఇక్కడ మనప్రాంతంలో చెప్పబడే కథలే వర్తించ నవసరంలేదు. ఈ రచయితలు తమకు ఇంకా కొత్త కథలు చెబుతారని, ఇక్కడి ప్రజలను గురించి ఈ కొత్త ప్రపంచాన్ని గురించి చెబుతారని ఆప్రజలు అభిప్రాయపడ్డారు. అందుచేత వారికి అందజేసే రచనల్లో మన ప్రజాస్వామ్య ప్రాంతాల ప్రజలను గురించి చెప్పడం అవసరం. అదివారికీ దేశానికంతకీ కూడా ఉపయోగకరం.

చైనా నేడు పురోగమిస్తోంది, గాని వెనక్కి నడవడంలేదు. మన క్రిందనున్న ఈ ప్రాంతాలే ఆమందడుగుకు కారణం. అభివృద్ధి నిరోధకుల క్రిందనున్న కొమింటాంగ్ ప్రాంతాలుకాదు. అవి ఇంకా వెనుకబడి వున్నాయి.

మంచి ఉద్దేశం కలవారి లక్షణాలు తెలుస్తూనే వుంటాయి. వారు ఆత్మవిమర్శన చేసుకుంటారు. తమ రచనలలోని లోటుపాట్లను గుర్తించి వాటిని సరిదిద్దుకోవాలనే విశ్చయంలో వుంటారు. విజ్ఞానికి ఇలా చేసుకుంటున్నాడే వారు చేసేది సరియైనదిగా వుంటుంది. దానిలోపాటు, ఆచరణలో మన రచనా ఫలితాలు ఎలా వుంటున్నాయి అనే సంగతిని ఒక బాధ్యతాయుతమైన దృక్పథంతో పరిశీలించి తెలుసుకుంటూ వుండాలి. అలా చేస్తూవుంటేనే నీకు రచనలలో సరియైన దృక్పథమంటే ఏమిటో, ఏ మార్గ మవలంబించాలో క్రమంగా అవగాహనమవుతుంది. నీ కార్య కలాపాల్లో ఈ విధానాన్ని అవలంబించకపోతే, నీకు ఏమీ అర్థంకాదు. అన్నీ అర్థమయ్యాయని నీవనుకుంటే అనుకోవచ్చు. కాని నీకు ఏమీ తెలియదు.

8. "మార్క్సిజం - లెనినిజాన్ని నేర్చుకోవడంవల్ల గతితార్కిక భౌతికవాద పద్ధతినే రాసే అలవాటుకు దారితీస్తుంది. ఇది రచయితలలో ఉద్భవించే నూతనభావాలకు హానికరం" అనే మరోవాదనకూడా వచ్చింది.

మార్క్సిజం - లెనినిజం నేర్చుకోదమంటే - ప్రవంచాన్ని, సమాజాన్ని సారసత్వాన్ని, కళానూ, గతితార్కిక భౌతికవాద దృష్ట్యా చూడడమే.

దానిఅర్థం, భౌతికవాద వేదాంతోపన్యాసాలను యదాతదంగా నీరచనల్లో పెట్టాలని కాదు.

మార్క్సిజం - లెనినిజం. సారస్వతంలోను కళలలోను వాస్తవికతను ఇముడ్చుతుంది. అంతేగాని మార్క్సిజానికి బదులుగా అవి ఉపయోగపడవు. ఉదాహరణకు మార్క్సిజం - లెనినిజంలో యాదం సిద్ధాంతంకూడా ఇమిడివుంది. అంతేగాని యాదం సిద్ధాంతాన్ని మార్క్సిజానికి బదులుగా తెచ్చిపెడితే ఉపయోగపడదు. సరుకులేని వట్టి పిడివాదం నూతన భావోదయాన్ని నాశనంచేసే మాటనిజమే. అది ఒక నూతన భావాలనే కాదు మార్క్సిజాన్ని కూడా దెబ్బకొడుతుంది.

అయితే, మార్క్సిజం - లెనినిజం నూతన భావోద్రేకాన్ని పాడు చేయదా? అని అడగవచ్చు. ఔను, పాడుచేస్తుంది. ప్యూడలిజంలోను, బూర్జువావర్గంలోను, పెట్టి బూర్జువావర్గంలోను, అహంభావంలోను, అలా

జకవాదంలోను, కళకళకోసమే అనే వారిలోను, నిరాశావాదులలోను మొలకలెత్తే ప్రమాదకరమైన నూతన భావాలను నాశనం చేస్తుంది. అలాంటి అభివృద్ధి నిరోధకభావాల కొత్తవైనా పాతవైనా నాశనం చేయ బడవలసినవికాదా? నా ఉద్దేశంలో అవి నాశనం కావాలి. పూర్తిగా నాశనంకావాలి. వాటిస్తానే విప్లవాత్మకమైన కార్మికవర్గ నూతన భావాలు మొలకలెత్తాలి అవి వస్తాయి కూడ.

మూడు పెద్దలోపాలు

నే నింతవరకు చెప్పిన సమస్యలన్నీ యెనాన్ లోవి మన వైజ్ఞానిక దళాలలోవున్నవే. ఇది దేనివి తెలుసుకోంది? ఇది మూడు పెద్ద లోపాలను తెలుసుకోంది. అవి వ్యక్తివాదం (సబ్జెక్టివిజం) సెక్టేరియనిజం, చిలక పలుకుల్లాగ పార్టీ సమాసాలలోనే ప్రతి విషయాన్ని చెప్పడం.

భావవాదం భ్రమలు, పిడివాదాలు చేయడం, చెత్తవాగుడు, సెక్టేరియనిజం ఆచరణలో అశ్రద్ధ మొదలైన జబ్బులు మనకాక్రమేడ్స్ లో కూడ చాలమందికి వున్నాయి. మన పద్ధతులను సరిదిద్దుకోడానికి తీవ్ర కృషి అవసరం.

చాలామంది కాక్రమేడ్స్, కార్మికవర్గానికి, పెటీ బూర్జువా వర్గానికి వున్న వ్యత్యాసాన్ని స్పష్టంగా తెలుసుకోలేని స్థితిలో వున్నారు. చాలా మంది కాక్రమేడ్స్ నిర్మాణరీత్యా పార్టీలో (సభ్యులుగా) చేరారు. కాని వారంతా సిద్ధాంతరీత్యా ఇంకా పార్టీలో మిళితంకాలేదు. వారికింకా పార్టీ ఆలోచనా పద్ధతి పట్టుబడలేదు. వారికి కార్మికవర్గ మనస్తత్వం అంటే ఏమిటో, కమ్యూనిజం అంటే ఏమిటో, పార్టీ అంటే ఏమిటో, ఇంకా తెలియదు.

ఇంకా ఇతరరకాల మనుష్యులకూడా వున్నారు. జపానుపక్షం. వాంగ్-చింగ్-వీ పక్షం వహించినవారూ, బూర్జువావర్గ గూఢచారులైన వారూ కూడా మేకతోట కప్పుకున్న పులులలాగ వున్నారు. వీరు క్రమ క్రమంగా కమ్యూనిస్టు పార్టీలోకి, పార్టీనడిపే ప్రజాసంఘాలలోకి దూరే ప్రమాదంకూడా లేకపోలేదు. వీరు ప్రజలముందు విప్లవ వాదుల్లాగ, కమ్యూనిస్టుల్లాగ ముద్రలు వేసుకు తిరుగుతారు.

మన పార్టీలో కామ్రేడ్స్ ఎక్కువమంది నమ్మకస్తులే అయినా, పార్టీ నిర్మాణంలో కొంత అంతరంగిక పరిశుద్ధి అవసరం. ఈ పరిశుద్ధి నిర్మాణంలోనే గాక మన ఆలోచనా విధానంలో కూడా జరగాలి. అప్పుడే మనపార్టీ తొందరగా అభివృద్ధి చెందగలదు. విప్లవోద్యమం ముందుకు పోగలదు.

ఈ విధంగా మనపార్టీ నిర్మాణాన్ని చక్క-బరచుకోడానికి, మానసికంగాకూడ మనం తయారుకావాలి. ఎందుచేతనంటే కార్మికవర్గభావాలకి ఇతరవర్గాలభావాలకి మధ్య పోరాటాలు సల్పవలసివుంటుంది. ఈ భావాల మధ్య పోరాటం ఇప్పుడు మన సారస్వతరంగంలోను, వైజ్ఞానికరంగంలోను ప్రారంభమైంది. ఇది చాల ముఖ్యమైన పోరాటం.

పెటీబూర్జువావర్గంనుంచి వచ్చినవారు, సారస్వతంవ్వారాను, కళల ద్వారాను, ఇంకా అనేక ఇతర విధాలా తమ భావాలను ప్రచారం చేస్తూ కమ్యూనిస్టుపార్టీకూడా వారి సూచనల ప్రకారం పునర్నిర్మాణం చేసుకోవాలని కోరుతూ వుంటారు. వారికి మనం గట్టిగా చెప్పే సమాధానం ఇది :

“కామ్రేడ్స్! మీ రవలంబించే పద్ధతి మంచిదికాదు. కార్మిక వర్గమూ ప్రజాసామాన్యమూ మీరు కోరినట్లుగా మీ భావాలకు అనుగుణ్యంగా మారరు. మీరు కోరినట్లు జరగడమంటే బూర్జువావర్గ వాంఛ యీడేరినట్లే. మీ సూచనలు పాటించడమంటే మా పార్టీని రద్దు చేసుకోడమే అవుతుంది. పార్టీనేకాదు; దేశాన్నే నాశనం చేయడమవుతుంది. చివరకు మీ తలకాయలుకూడ చెడటమే అవుతుంది. అయితే ప్రజలు ఎవరి దృక్పథం ప్రకారం సరిదిద్దబడాలి? కార్మికవర్గ దృక్పథం ప్రకారము. దాని ప్రథమశ్రేణియైన కమ్యూనిస్టుపార్టీ దృక్పథం ప్రకారమే ఆ పని జరగాలి.

మరికొందరు కామ్రేడ్స్లో కొంత మానసిక గందరగోళంకూడా వుంది. వారు ప్రజాస్వామ్య విధానాన్ని అనుసరించుకున్న మన ప్రాంతాలకీ, దేశంలోని ఇతర ప్రాంతాలకీవుండే భేదంఅర్థం చేసుకోలేక వారు గందరగోళంలో పడివున్నారు. వారుచేసే పొరపాట్లు అన్నింటికీ ఇదే మూలం. వారు షాంఘైలోని సాధోవరిభాగాలనుంచి ఈ మధ్యనే దిగివచ్చారు. ఆ షాంఘై సాధాలకీ, మన ప్రాంతంలో వుండే జీవిత

విధానానికి వుండే తేడా వారికి తెలియదు. ఇవిరెండూ రెండు వేరువేరు ప్రదేశాలుగా వుండటమేకాదు. రెండు వేరువేరు చారిత్రక యుగాలనే ప్రతిబింబిస్తున్నాయి. పాంఘైలో వున్నది. బూర్జువా. మిందారీ వర్గాల పరిపాలన క్రిందవున్న సెమీఫ్యూడల్, సెమీకాపిటలిస్ట్ సమాజం. మన ప్రాంతాలలో కార్మికవర్గ నాయకత్వం క్రింద విక్సింపబడిన నూతన ప్రజాస్వామిక సమాజం వుంది.

మన ప్రాంతాల్లోకి రావడమంటే కార్మికకర్షకుల, పై నికుల, ప్రజా సామాన్యంయొక్క పాలనక్రింద వున్న కొత్తరాజ్యంలో ప్రవేశించడం అన్నమాట. ఒక వెయ్యిసంవత్సరాల చరిత్రలో చైనాదేశం కనివిని ఎరు గని కొత్తరాజ్యంలో అడుగు పెట్టడమన్న మాట. అక్కడి ప్రజలంతా మారిపోయారు. ఇప్పుడక్కడ మన ప్రేక్షకులు పాఠరకంకాదు. పాఠ కాలం గతించిపోయింది. అది తిరిగి రాదు. మనమిప్పుడు ఎట్టిసంకోచం లేకుండా ఆ నూతన ప్రజతో కలిసిపోవాలి.

కొంతమంది రచయితలు “చైనాలోని ఇతర ప్రాంతాల (కొమింటాంగ్) పాఠకులకోసం మమ్మల్ని రాయనీయండి. మమ్మల్ని వారు ఎరుగుదురు. మారచనలు దేశానికంతకీ మేలు చేస్తాయి” అని అంటున్నారు.

ఈ ఆలోచన పూర్తిగా తప్పు. కొమింటాంగ్ ప్రాంతం కూడా మారు తోంది. అక్కడి ప్రజలకు ఇక్కడ మనప్రాంతంలో చెప్పబడే కథలే వర్తించ నవసరంలేదు. ఈ రచయితలు తమకు ఇంకా కొత్త కథలు చెబుతారని, ఇక్కడి ప్రజలను గురించి ఈ కొత్త ప్రపంచాన్ని గురించి చెబుతారని ఆ ప్రజలు ఆశిస్తారు. అందుచేత వారికి అందజేసే రచనల్లో మన ప్రజాస్వామ్య ప్రాంతాల ప్రజలను గురించి చెప్పడం అవసరం. అదివారికీ దేశానికంతకీ కూడా ఉపయోగకరం.

చైనా నేడు పురోగమిస్తోంది. గాని వెనక్కి నడవడంలేదు. మన క్రిందనున్న ఈ ప్రాంతాలే ఆమందడుగుకు కారణం. అభివృద్ధి నిరోధకుల క్రిందనున్న కొమింటాంగ్ ప్రాంతాలకాదు. అవి ఇంకా వెనుకబడే వున్నాయి.

కామ్రేడ్స్! మనలను మనం సరిదిద్దు కోడంలో ఈ ప్రధాన విషయాన్ని తప్పక గుర్తించాలి. మనం ఈ కొత్త ప్రజాయుగంలోకి ప్రవేశించ వలసివుంది. గనుక వ్యక్తికి, ప్రజా సామాన్యానికి వుండవలసిన సంబంధం ఎటువంటిది, అనే సమస్యను సాకల్యంగా చర్చించి పరిష్కరించాలి. లూసాన్ గేయంనుంచి ఒక చరణం మన కిక్కడ బాగా ఉపకరిస్తుంది.

“వేలెట్టి చూపుదురుగాక
వేయిమంది నీకేసి,
వెరువకుము వెరపెందుకోయి
చొరవ విడువక నీవు
కృషిచేయు భవిష్యజాతికొరకు”

అదే మన వినాదంగా వుండాలి. మన శత్రువులు వెయ్యిమంది వున్నా సరే, వారెంత భయంకరమైనవారయినానరే మనం వారికి వెరువం. వారు మనలను లొంగదీయలేరు. భవిష్యజాతి అంటే ఇక్కడ కార్మిక వర్గం. ప్రజాసామాన్యం. మనం వారికోసం పనిచేస్తాం ప్రతి పార్టీ సభ్యుడూ, విప్లవ రచయితా, కళాకారుడూ విరామం లేకుండా ఆమరణాంతం నడుమువంచి అందుకోసం పనిచేయాలి. మేధావులైనవారు తమ జీవితాలను ఈ కొత్త ప్రజాజీవితంతో సమ్మిళితమొనర్చుకోడానికి ఎంతో కష్టనష్టాలకు గురికావలసివుంటుంది. ఎంతో శ్రమపడవలసివుంటుంది. వారిలోవారు ఎంతో ఆత్మనమ్మరణ జరపవలసివుంటుంది. కాని మన ఆశయాన్ని సాధించాలి అనే పట్టుదల, మనోనిశ్చయంవల్లనే తప్పక జయంపొంది తీరుతాం.

ప్రజాసామాన్యం
కార్మిక వర్గం
భవిష్యజాతి

- * రాజకీయ
- * ఆర్థిక
- * సాంఘిక
- * విజ్ఞాన

గ్రంథాలకు
ప్రజాశక్తి ప్రచురణాలయం
బెజవాడ.

పూర్తి కేటలాగు
వ్యాపార వియమాలకు
నేడే వ్రాయండి

- * అందమైన పనులకు
- * సరసమైన రేట్లకు
- * సకాలంలో
పని పూర్తి
చేయటానికి

ప్రజాశక్తి ప్రెస్

మొగల్ రాజపురం

బెజవాడ

యదార్థ వార్తలకు

వ్యాపార ప్రకటనలకు

రాజకీయ వ్యాసాలకు

ప్రజాశక్తి

కమ్యూనిస్టు దిన పత్రిక
మొగల్ రాజపురం, బెజవాడ

చందా వివరాలు :

సంవత్సర చందా రు 24.0.0

విడిపత్రిక (రిఫుజీలు) 0.1.0

వారపత్రిక సం॥చందా 9.0.0

వారపత్రిక 0.3.0

మహిమ ఫౌండేషన్ పుస్తకాల పరిశీలనావట్టిక

పుస్తకం సంఖ్య	TPLA119B128
పుస్తకం పేరు	వైజానికరంగంలో
తారీఖు	28/10/24
ముందు అట్ట	NO
వెనుక అట్ట	NO
మొత్తం పేజీలు	51
విద్య సైజు పేజీలు	NO
భాగ పేజీలు	NO
లేని పేజీలు	1,2
తయారు చేసినవరి	Apsara
పేజీలు విడదీసినవరి	Apsara
స్కాన్ చేసినవరి	Ch. Danya
పరీక్ష చేసినవరి	ROHITH
పేజీలు పరిచూసినవరి	
లైండింగు చేసినవరి	
ప్యాకింగు చేసినవరి	
పరిస్థితి	good